

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ! ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Έσφαλμένοι απόψεις αϊ όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τάς ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς! έν Ιορδάνη γέγονεν».

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη
Ο άγιασμός και τών δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη. Μερικοί, όμως, παρασυρόμενοι από τό γε- γονός όπϊ τήν παραμονή τών Θεοφανείων παραλείπεται ή άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχής ισχυρίζονται όπϊ, ένεκα αύτής τής έλλείψεως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οι υποστηρικτές αύτής τής άπόψεως δέν έχουν δικιο, όπιο ή παραλειπομένη εύχή δέν είναι άγιαστική αλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο- γικά τό νόημα τής εορτής χωρίς, όμως, νά περιέχη επίκληση τής άγιαστικής Θ. Χάριτος. Πραγματική διαφορά άγιαστικής δυνάμεως υπάρχει μεταξύ τού Μεγάλου Άγιασμού και τού Μικρού άγιασμού πού τελείται στήν άρχή κάθε μηνός.

Η διαφορά άγιαστικής Χάριτος Μικρού και Μεγάλου Άγιασμού δέν είναι ποιοτική αλλά ποσοτική. Δέν διαφέρει ή ποιότητα τής Θ. Χάριτος, ή Όποία είναι ή αύτή πάντοτε αλλά διαφέρει ή ποσότητα. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ τήν Ιερωσύνη. Καί οι τρεις βαθμοί τής, Επίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος έχουν λάβει τήν ίδια ποιότητα Θ. Χάριτος αλλά όχι τήν ίδια ποσότητα και γι' αύτό υπάρχει διαφορά στήν ένέργεια τών τριών βαθμίδων τής Ιερωσύνης. Ο Μέγας Άγιασμός είναι τό σπουδαιότερο ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ποία είναι ή σπουδαιότης τών προφητειών τής Άποκαλύψεως τού Ιωάννου;

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Κάλεσμα Βαπτισματικής Άληθείας

Τού π. Έμμανουήλ Χατζηδάκη, Γ. Α. Αμερικής
Η άκόλουθος όμιλία έγινε κατά τήν επιστροφήν προτεστάντου εις τήν Ορθόδοξίαν και στρέφεται κατά τής άρετικής βαπτισματικής θεολογίας: "Αύτη ή ήμέρα, ήν έποίησεν ό Κύριος, άγαλλιασώμεθα και εύφρανθώμεν έν αύτῃ" (Ψαλμ. 117,24).. Αύτή είναι μία ήμέρα χαράς γιά όλους έμάς, πού ήρθαμε νά σέ γνωρίσουμε και νά σέ αγαπήσουμε. Από τήν πρώτη κίλας μέρα πού σέ γνώρισα, έσύ περιέργωσες τόν έαυτό σου ως Ορθόδοξο στήν καρδιά. Με δάκρυα στά μάτια σου έδειξες όπϊ θα είχες γίνει έπίσημα Ορθόδοξος, αλλά ό χρόνος δέν είχε έρθει μέχρι τή σημερινή ήμέρα, όπυ δίνουμε δόξα στόν Χριστό τόν Θεό μας γι' αύτό.

Παρά τής καλύτερης προθέσεως σου και τήν προσωπική σου πεποίθηση και τήν έπιθυμία σου νά άνήκεις στήν άληθινή Έκκλησία πού ιδρύθηκε από τόν Χριστό, δέν έγινες μέλος τής μέρι αυτή τήν εύλογημένη ήμέρα. Ήταν ή δυσαρέσκεία σου μέ τήν πρῶνη «έκκλησία» σου πού σέ έπεισε άπλά όπϊ δέν ήταν μέρος τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας, αλλά μία άπομιμήση τής, άποκομμένη από τή ρωμαϊκή «έκκλησία» πού είχε ήδη διακόψει τήν κοινωνία τής μέ τήν Έκκλησία, ούσα άρχικώς σχισματική και έπειτα άρετική.

Η έπιθυμία σου δια άποδοχής μέσω τού Βαπτίσματος δείχνει τήν πεποίθησή σου όπϊ τό βάπτισμα πού έλαβες στην πρῶνη «έκκλησία» σου δέν ήταν τό άληθινό βάπτισμα, όπιο δέν χορηγήθηκε από ένα χειροτονημένο λειτουργό τής Έκκλησίας ούτε σύμφωνα με τήν διατεταμένη μορφή, πού τελείται από τήν Έκκλησία, τού τριπλού Βαπτίσματος, δηλαδή μέ τριπλή κατάδυση, και μέ μία λέξη δέν είχε χορηγηθεί έντός τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας.

Τό βάπτισμα στό όνομα τής Άγίας Τριάδος είναι τό άληθινό βάπτισμα ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Άγ. Ιωάννου Μαξίμοβιτς: Τά Άγια Θεοφάνεια

Σήμερα ή φύση τών υδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ό Υιός τού Θεού βαπτίζεται στα ύδατα τού Ιορδάνη, χωρίς νά έχει ανάγκη ό "Ιδιος νά εξαγιστεί, αλλά προκειμένου νά εξαγιστεί τό άμαρτωλό άνθρώπινο γένος από τόν ρύπο.

Σήμερα οι ούρανοί άνοιγουν και ή φωνή τού Θεού Πατέρα άκούγεται: «ούτός έστιν ό υιός μου ό αγαπητός». Τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται πάνω στόν Σωτήρα τού κόσμου, ό Όποίος στέκεται στόν Ιορδάνη, νά νά έπιβεβαιώσει όπϊ πράγμα Αυτός είναι ό έναρκαμμένος Υιός τού Θεού. Η Άγία Τριάδα εύκρινώς φανερώνεται και άποκαλύπτεται στόν κόσμο.

Τά ύδατα τού Ιορδάνη καθοιώνονται και ταυτόχρονα όλα τά ύδατα τής δημιουργίας, ή ίδια ή φύση τού ύδατος. Τό ύδωρ παρέχει τή δύναμη, γιά νά εξαγιστεί όλόκληρο τό σώμα, αλλά και όλόκληρη ή ψυχή τού άνθρώπου· νά αναγεννηθεί ό όλος άνθρωπος σέ μία καινή ζωή μέσω τού Βαπτίσματος.

Μέσω τού ύδατος όλόκληρη ή φύση εξαγίνεται· από τό ύδωρ έξήλθε ό κόσμος· τό ύδωρ διεισδύει παντού, διαπορίζει τά πετρώματα σέ κάθε μέρος τής γής ζωοποιώντας τά πάντα στή φύση. Χωρίς αύτό ούτε ζώα ούτε φυτά μπορούν νά υπάρξουν.

Τά ύδατα καθαγιάζονται και μέσω αυτών όλόκληρος ό κόσμος, σέ προετοιμασία τής άναγέννησης τής μέλλουσας αιώνας Βασιλείας τού Θεού.

Κάθε χρόνο αύτή τήν ήμέρα ή δόξα τού Θεού άποκαλύπτεται, επαναλαμβάνοντας και έπιβεβαιώνοντας όπϊ έπίτελεσθε κατά τό Βάπτισμα πού Χριστός, Ξανά οι ούρανοί άνοιγουν, ξανά τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται. Δέν τό βλέπουμε μέ τό σωματικά μας μάτια, αλλά αισθανόμαστε τήν ένέργειά Του. Κατά τήν τελετή τού Άγιασμού, τά ύδατα, τά όποια καθαγιάζονται από τό γεγονός τής καθόδου τού Άγιου Πνεύματος, μεταμορφώνονται· γίνονται άφθαρτα και διατηρούν τήν ένέργειά τους γιά πολλά χρόνια. Ο καθένας μπορεί νά τό άνιληφθεί ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Η Σιών κατά τού Σιωνισμού Μία έλληνορθόδοξος κριτική εναντίον τής άοράτου δικτατορίας τών Σιωνιστών

Γράφει ό κ. Διόδωρος Ράμμος, Ιστορικός-Αρχαιολόγος 3ον

Νεωτέρα εποχή Σιωνισμός και Μασονία

"Όσως τό όνειρο τού Σιωνισμού νά έμενε πάντα όνειρο, άν στις άρχές τού 18ου αιώνα δέν καταφέρναν ό Σιωνιστές νά διεισδύσουν και μέ έκπληκτική έπιτυχία νά έλέγξουν πλήρως τής τεκτονικές στοές τής Δυτικής Εύρώπης. Μέχρι και τόν 17ο αιώνα, οι τεκτονικές στοές ήταν οργανωμένα σωματεία μαστόρων, πού άσχολούνταν μέ κατασκευή μνημειωδών κτηρίων. Οι (ελεύθερο)τέκτονες (Freemasons, μασόγοι) είχαν δεχθεί στους κόλπους τους και άρκετούς διανοούμενους, πού είχαν δώσει και φιλοσοφική διάσταση στις στοές.

Κάπου τών άρχές τού 18ου αιώνα διεισδύσαν μαζικά οι Σιωνιστές στις μασονικές στοές και σέ σύντομο χρονικό διάστημα τής μετέτρεψαν σέ εβραϊκές -καπιταλιστικές οργανώσεις, οι όποιες άρχισαν νά εργάζονται τυρετιώδως γιά ή δημιουργία τής άυτοκρατορίας. Τά πάντα, όμως, γίνονταν μυστικά, κρυφά, μέ διάφορα φιλοσοφικά ή κοινωνικά προσιπέτα. Οι μασόνοι, από έδώ και πέρα, θα ήταν οι άόρατοι στρατιώτες τής έκκολλητόμενης άυτοκρατορίας και οι μασονικές στοές οι ναοί τού καπιταλισμού και τής ταλμουδικής θρησκείας. ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Τό «ξανθόν γένος» άλλοτε ταυτίζεται μέ τους Ρώσους και άλλοτε μέ τους Γερμανούς. Η «κόκκινη μηλιά» ταυτίζεται από κάποιους ακόμη και μέ τήν Μέκκαν, ενώ ή τουρκική παραλλαγή τής ιστορίας ως «κόκκινο μίλο» αναφέρεται εις τήν κραταιάν κυριαρχίαν τού Ισλαμ επί όνομαστών χριστιανικών πόλεων.

Τό έτος 2016 άπρηχόλησαν ζωηρώς άί προφητεία. Είς διάφορους έφημερίδας, περιοδικά και έντυπα σχεδόν εις καθημερινή βραση έδημοσιεύσαν προφητεία παλαιά και νέα, χρησιμο προερχόμενοι από διάφορους θρησκείας και πολιτισμούς και σωρεία διά «τά μέλλοντα συμβαίνει». Μάλιστα πολλά από τά έντυπα έδιναν άωρεάν βιβλία μέ προφητείας -ει δυνατόν- όσών γερότων τής Ορθοδοξίας πού προσφάτως διεκρηγόθη ή άναμφισβήτητος αγιότης των. Δέν έλειψαν ωστόσο και δημοσιεύσεις πού άφειρόνταν εις άγνώστους, φερομένους ως «προφήτας» ή «προφήτες» άγνώστου θρησκευματος πού είναι έν ζωή και προεμύνησαν σεισμούς, λιμούς, καταπονησιμούς και ένα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπί τώσον ένδιαφέρον;

Μία πρόχειρος άπάντησις, ή όποία πολλάκις όντως άληθεύει, είναι όπϊ έπιχειρήσει έμπορική έκμετάλλευσις Άγιών, τούς όποιους εύλαβούνται οι πιστοί ή ή έξαμς τής φαντασίας και τής περιεργείας. Όστόσο, τό ζήτημα είναι περισσότερο περιττόκον. Έπειδή όι πωλήσεις αύται δέν άφορούν μόνον εις εύσεβείς άνθρώπους (θα λέγαμε μάλλον όπϊ οι εύσεβείς είναι και ιδιαίτερος προσεκτικοί εις αύτά τά ζητήματα), δέν πρόκειται μόνον διά τήν χειραγώγησιν τού θρησκευτικού συναισθήματος, αλλά πολύ περισσότερο και διά τήν άγωνίαν πού καλλιεργούν άί περιπτώσεις. Η βαρεία οικονομική κρίσις τής πατρίδος μας, ή όποια εύρίσκειται εις τό τρίτον -και μάλλον τρίτολου- μνημόνιον και διανύει τόν έβδομον χρόνον από τό τέλος πού περιήλθεν εις αύτήν τήν κατάσταση, έχει εξαθλιώσει ένα τμήμα τής κοινωνίας, τό όποιον άναζητεί μία «μαγική» προελαστική έλιπίδα. Παράλληλως έπείθει όλα τά έθνικά μας ζητήματα είναι άνοκία (ή Τουρκία άμφισβητεί τήν έλληνικήν κυριότητα τών νήσων και τής Θράκης, ή Κύπρος άναζητεί λύσιν υπό τήν άπείλην προαρτήσεως τών κατοχυρωμένων εις τήν Τουρκία, ή Άλβανία άρχισιν νά ένεργη διεκδικήσεις, αλλά και νά καταφέρειται κατά τής έλληνικής μενονήτης τής Β. Ηπειρού κ.ά.) ακόμη και ό πύο ψυχραιμιο άρχίζουν και άνησυχούν καθώς ή διεθνείς έξελίξεις και άλλαγαί (έκλογαί εις Άμερικήν και Εύρώπην, πόλεμος εις Συρία, μεταναστευτικόν κ.λπ.) καλλιεργούν μία άβεβαιότητα διά τό άμεσον μέλλον και άναζητούν και αύτοί διεόδον. Είς όλα αυτά ήλθε νά προστεθή και ή δήλωση τής Βασιλείας τής Άγγλίας προς τόν Πατριάρχη Μόσχας πρό

μηνός όπϊ έπίκειται ό Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος! Τήν περιόδον πού διηγούσαμεν ή Έκκλησία μας ήτοίμασε διά τήν μεγάλην εορτήν τής τού Κυρίου Ιησού Χριστού Ένανθρωπήσεως. Η προετοιμασία αύτή όχι μόνον, μάς ειρηνεύει και καταπαύει τās άγωνίας, αλλά δίνει τό βάθος τής άληθούς προφητικής διαστάσεως, δηλαδή τί σημαίνει προφητεία διά τήν Έκκλησίαν.

Καί άρχός ή ίδια ή τεσσαρακονθήμερος νηστεία άποτελεί «προφητεϊάν», καθώς είναι εικόνα τής μελλούσης βασιλείας, όπυ ή βρώσις και ή πόσις θα καταργηθούν (πλην τής «βρώσεως» τού ΙΧΘΥΟΣ), ενώ ταυτοχρόνως μάς ύθεί εις τό νά πενάσωμεν και νά διψάσωμεν διά τήν άνέυρεσιν τής πραγματικής έλιπίδος και όπϊ τών φρούδιων πού παρέχουν οι κάθε λογής χρηματολόγοι. Παράλληλως ό Δεκέμβριος διά τήν Έκκλησίαν άποτελεί μήνα κατά τόν όποιον εορτάζομεν Δικαίους τής Παλαιάς Διαθήκης (Ναούμ, Άββακούμ, Σοφονίας, Άννα, Αγγαίος, Δανιή), εις τούς όποιους ή Έκκλησία άνευγύνησε τήν άληθή προφητικήν ιδιότητα. Ο Δεκέμβριος καταλήγει τήν παραμονήν τής εορτής τών Χριστογενών εις τήν προφητικήν κορύφωσιν μέ τήν παρθένον όκτώ άναγνωσιμάτων πού προφητεύουν τήν έλευσιν τού Μεσσία. Μάς δίδασκει λοιπόν ή Έκκλησία όπϊ ή προφητεία έχει σκοπόν τής τό πρόσωπον τού Κυρίου. Είς τήν πορείαν αύτήν προς τό μυστήριον τής Σαρκώσεως τού Θεού και Λόγου ώρισήσαν και δύο «προφητικαί» Κυριακαί. (Είς τήν Δύ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Δέν άρμόζει ή διπλωματία εις ρασοφόρους

Τού Άγιου. μοναχού Νικολάου

Μετά όπό έκατό και πλέον χρόνια, εξαπλώσεως και ώριμάνσεως τής μάστιγος τής παναίρεσεως τού ερατόρου οικουμενισμού, κριτική άναγκαίο έφετος νά περσάσιν πανηγυρικά και διά τύλης «Μ. Συνόδου». Για τό κλίμα τών ήμερών αυτών τό πρό και μετά τήν «Σύνοδο» αύτή έχω νά πώ τά εξής: Ένώ όρισμένες δυνάμεις διά μπορούσαν νά σταματήσουν τόν καθήρονο τής οικουμενιστικής λαίλαπας μέ τό άγωνιστικό τους φρόνημα ως ταγματίων μέ τήν αφέρωσή τους στήν Έκκλησία τού Χριστού, δέν τό κάνουν ή τό κάνουν μέ όπορτικό φρόνημα.

Ένώ πρην τήν «Σύνοδο» έδειχσαν όπϊ είναι προβληματιζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτήν (ίσως λόγω άμνησίας) ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΨΗΦΥΛΛΙΔΕΣ Ξ ΟΡΦΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Περί άποφυγής τής τεκνογονίας

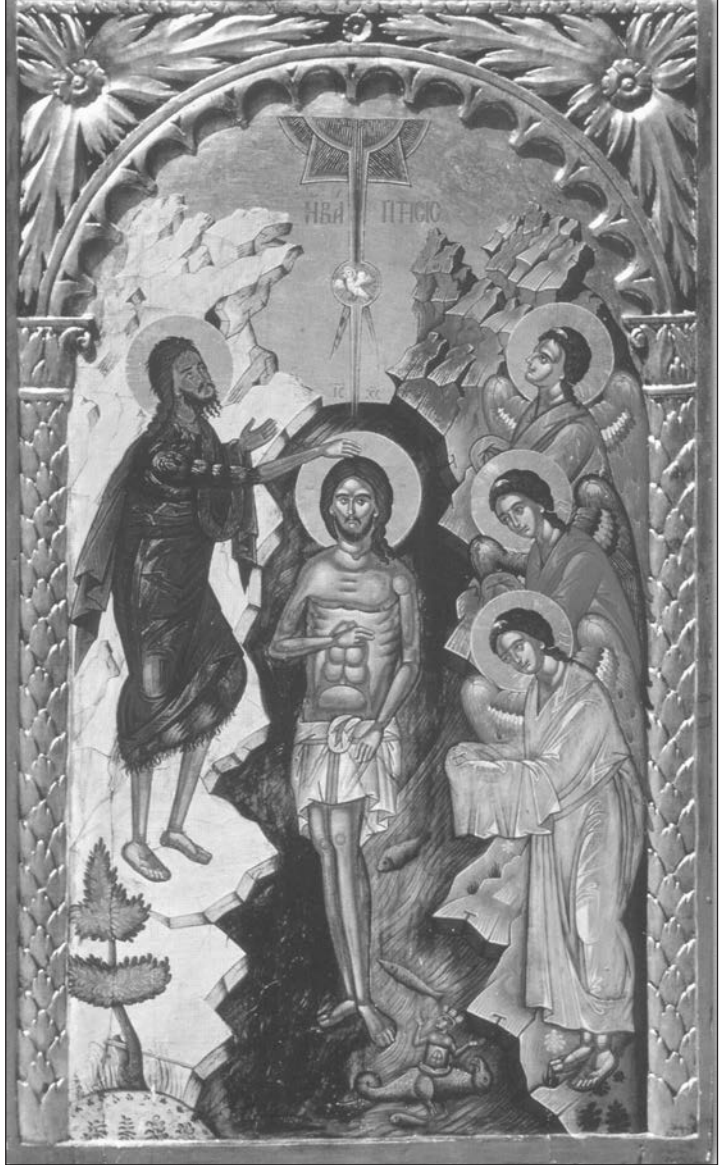
Τού κ. Ηλία Σουτζίδη, θεολόγου έκπαιδευτικού

5ον.-Τελευταίον

Η «τελευταϊκή» ωστόσο συμπεριφορά και αντίληψη, προσέγγιση και αντιμετώπιση τών πιστών τού τύπου «τό πέλγας έχει πάντα δικιο» και θα πρέπει νά μείνει ικανοποιημένος προκειμένου νά μη δυσαρεσθή και τόν χάσουμε ή νά τό θέσουμε λίγο πιο «έκκλησιαστικά», νά μη απομακρυνθεί άπονημένους από τήν Έκκλησία και άφιστάμενος καταστεί ψυχρός και άπολέσει τή Σωτηρία[70] του, άποτελεί έκ δεξιών πειρασμό εκ τού πονηρού και συνιστά άκρα έκκοσμίκευση και πλάνη. Η πρόφασις, όπϊ ή προσορμική, ή άποφασιστική συνιστά καταπάτηση τού Θείου Θελήματος, σης άνάγκες τής έποχής γίνεται χάριν τής Σωτηρίας τού Προσώπου στό πλαίσια τής Οικονομίας και Φιλανθρωπίας τής Έκκλησίας, παρά ή στρατιές από χλαρώδης ριμά- σπιδες χριστιανούς πού άποποιούνται τό όρθόδοξο άγωνιστικό πνεύμα και τό μόνο πού φαίνεται νά τούς ένδιαφέρει είναι νά ή άπολέσουν και περιόρισον στό έλάχιστο από φιληθονία τά κεκτημένα σεξουαλικά συζυγικά τους δικαιώματα, έπιθυμώντας νά προσαρμοσεί ή πνευματική ζωή στα «θέλω» και τής έπιθυμίας τους, ώστε νά βιώσουν μέ τήν εύλογία πάντοτε τών Πνευματικών τους μία άνώδυνην πνευματικά έπίφαση «πνευματικής ζωής», μέ συμμετοχή στό Ποτήριο τής Ζωής, στό Μυστήριον τών Μυστηρίων, τήν Θεία Ευχαριστία, καλλιεργώντας άμφοτέρω, Πνευματική και πνευματικά τέκνα, τήν ψευδαίσθηση τού πνευματικού άγώνος και τής πνευματικής προόδου πού καθιστά τόν άνθρωπο χλαρώδη[71] και «άνάπνορο» πνευματικά ένώπιον τού Θεού και κατά συνέπεια άπορριπτό. Οι Πνευματικοί πατέρες όφείλουν κι έχουν πνευματικό καθήκον νά αντιμετωπίσουν τούς πιστούς ως μεθελονικούς Ουρανοπολίτες και Κληρονόμους τής Βασιλείας τού Θεού πού άγωνίζονται νά έξασφαλίσουν Χάριτι Θεού τήν έπίτευξη τού καθ'όμοιον, τήν Θέωση δηλ., και όχι ως «τελάτες» πού άνά Πάσα στιγμή μπορεί νά δισαναχησθήσουν και νά φύγουν, άποχωρώντας όριστικά και δυσαρεστημένοι.

Είναι τελείως διαφορετικό νά εφαρμόζεται ή Έκκλησιαστική Οικονομία γιά έξαιρετικές περιπτώ-

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τήν 6ην Ιανουαρίου ή Έκκλησία μας εορτάζει τά Άγια Θεοφάνεια τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Άνωτέρω εικόν εκ τής Γ. Μ. Φιλοθέου, Άγ. Όρος.

Έρωτήματα διά τό Ψαλτήριον

Με χαράν έπιληροφορήθημεν τήν επανέναρξιν τής έκδόσεως τού Δελτίου Βιβλικών Μελετών μέ τήν εύχην και έλιπίδα όπϊ αύτό θα ύπηρετήσει θεολογικά άρθρα, πού θα άφορούν εις τήν Ορθόδοξον μελέτην τής Άγίας Γραφής, τήν όποιαν τόσον ήγάπησαν οι Πατέρες τής Έκκλησίας. Μεταξύ τών άρθρων πού φιλοξενούνται, ήμισοιεύεται και άρθρον τού αιδεσιμολογιστάτου πρωτοπρεσβυτέρου Άντωνίου Πινακούλα μέ θέμα «Η επανάφορά τού Ψαλτηρίου στήν έννοριακή λειτουργική ζωή».

Τό άρθρον άρχικώς αναφέρεται εις τήν χρῆσιν τού Ψαλτηρίου εις τήν σημερινή λειτουργικήν ζωήν, κατά τήν όποιαν όρθώς έπισμαίνεται όπϊ πολλάνκι άντιθέτως προς τάς διατάξεις τού τυπικού, ή άνάγνωση τού Ψαλτηρίου παραλείπεται, γεγονός τό όποιον έπιφέρει πλήγωνα εις τήν άρπότητα και τό βάθος τής λειτουργικής μας ζωής, τήν όποιαν «άκρωτηρίαζει», ως γράφει. Έξ αίτίας αύτου, ό π. Αντώνιος προχωρεί εις προτάσεις διά τήν επανεργούσησιν τής χρήσεως τού Ψαλτηρίου εις τήν έννοριακήν ζωήν και τέλος άσκει κριτικήν εις τήν προσφάτως έκδοθείσαν υπό τής Έλληνικής Βιβλικής Έταιρείας άπόδοσιν τού Ψαλτηρίου από τό κείμενον τών Ο' εις τήν νέαν έλληνικήν.

Εισαγωγή μεταφράσεων εις τήν λατρείαν;

Τό πρώτον, τό όποιον προβληματίζει εις τό άρθρον, είναι ή πληροφορία όπϊ εις τήν λατρείαν μας σήμερα εισάγονται μεταφράσεις: «ή εισαγωγή γίνεται άνεπισημα, μέ πρωτοβουλίες υπεύθυνων ποιμένων τής Έκκλησίας, έπισκόπων και πρεσβυτέρων». Διερωτώμεθα πόσον υπεύθυνοι δύνανται νά είναι Έπίσκοποι, οι όποιοί εισάγουν άνεπισημώς εις τήν λατρείαν μεταφράσεις; Ποιοί είναι αυτοί; Διαπί δέν γίνεται σεβαστή ή άπόφασις τής Γ. Συνόδου, συμφωνώς προς τήν όποιαν άπηγορεύθη αύτή ή πράξις; Η Γ. Σύνοδος άς καλέων τόν π. Αντώνιον ή όποιον γνωρίζει, διά νά καταστή γνωστόν ποιοί δρούν άνευ άδείας ή τούλάχιστον συνεννοήσεως.

Η σκέψις τού π. Αντωνίου διά τήν επανάφορον τού Ψαλτηρίου εις τήν έννοριακήν ζωήν κινείται εις δύο άξονας. Ο πρώτος είναι όπϊ κρίνει άπαράιτητον τήν εισαγωγήν μεταφρασμένων Ψαλτηρίου εις τήν λατρείαν και ό δεύτερος όπϊ άπαίτηται έπιφανέρως ένός «άναγκάου τυπικού», εις τό όποιον θα δίδεται δυνατότης άξιοποιήσεως όλου τού Ψαλτηρίου εις τήν λατρείαν.

Όσον άφορά εις τόν πρώτον άξονα, πολλά έχουν γραφή εις τά όποια φαίνεται όπϊ ή μεταφράσις εις τήν λατρείαν θα ζημιώσει τήν ιδίαν τήν λατρείαν. Θα σχολιάσωμεν όμως καλότοπα μερικά από τά έπιχειρήματα τού ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Τών όρέξεων, έπιθυμιών και διαθέσεων έκάστου τών πολιτών; Φυσικά και όχι και αύτό έπείθει άκριβώς άνεγδός θα δημιουργούν τό προηγουμένο μίος ασούδης κατάστασις και άφώτερου έπείθει όλα μπορούν μέ άνάλογη προσπάθεια νά εφαρμοστούν από όλους άνεξαρτήτως.

Τό θέμα δέν είναι τό τί θέλουμε έμέας, αλλά ποίοι είναι τό Θέλωμα τού Θεού και τό τί πραγματικά έπιζητεί Έκείνος από έμάς κι έφόσον τό θέλει ό "Ιδιος άρα και όλοι μας έχουμε τή δυνατότητα νά τό εφαρμόσουμε, άρκει μόνον νά τό θελήσουμε και νά άποφασίσουμε νά συμμορφωθώμε προς τό Πανάγο Θέλωμα Του. Τό άναμφισβήτητο γεγονός, όπϊ ή συντριπτική πλειοψηφία τών νόμιμων έκκλησιαστικά ζευγαριών, έξασκει συστηματικά και μέ ποικίλες προφάσεις -πού τώρα μέ τήν οικονομική κρίση όλοένα και αύξανονται και άποκτούν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ και ἐπί γῆς ὄφθέντι»

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ του Αγίου Δωδεκαμήρου ὀλοκληρῶνται μὲ τὴ μεγάλη δεσποτικὴ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἡ ὁποία ἐντάσσεται στὶς μεγάλες εορτές του ἑνιαυτοῦ. Ὁ Κύριός μας, ὅταν ἔγινε τριάντονα ἐτῶν καὶ ἐνηλικιώθηκε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐβραϊκὴ συνήθεια, ἀποφασίζει νὰ ἀρῆσει τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ Του καὶ νὰ ἀρχίσει τὴν ἐπέλευσά του ἐπὶ γῆς σωτηριώδους ἔργου, τὸ ὁποῖο τὸν ἀνέθεσε ὁ Οὐράνιος Πατέρας. Χρειαζόταν ὅμως μία ἀξιόπιστη μαρτυρία γιὰ τὸ πρόσωπό Του, ἀπὸ κάποιον σεβαστὸ καὶ ἀξιόπιστο πρόσωπο, γιὰ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκὴ κοινότητα. Ὁ φαρισσαῖος καὶ ἐγνωσμένης ἀγιότητος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἦταν αὐτὸς ποὺ θὰ Τὸν φανέρονε στοὺς πολυπληθεῖς μαθητὲς του, «ὡς φανερωθεὶ τῷ Ἰσραὴλ», ἀφοῦ «Ὁὐκ ἦν ἐκείνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἴνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός» (Ἰωάν.1,8). Μαρτυρήσει περὶ αὐτοῦ λέγοντας: « Ἴδε ὁ ἄμνός του Θεοῦ ὁ ἀίρων τῆν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν.1,29,31). Ἔτσι Τὸν

Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ

ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΞΙΑ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων ἡ Ἐκκλησία μέσ τῆν μνήμῃ του Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, διότι εἶναι τὸ ἱερὸ ἐκείνο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο πρωταγωνίστησε, ἀπὸ ἀνθρώπινης πλευρᾶς, στὸ μεγάλο καὶ σωτηριῶ γενεθλὸς τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου. Σύμφωνα μὲ τὸ σύγχρονο θεολόγο Ὁ μεγάλο εὐσεβὸς ἄνδρας πᾶντο ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο, αὐτὸς ποὺ ἀνοίξε τὸ δρόμο νὰ περάσει ὁ Λυτρωτὴς μας. Εἶναι ὁ μεγάλος ἀγγελιοφόρος τῆς πρὸ χαρισμοῦ καὶ ἑλπιδοφόρας ἀγγελίας ὁλων τῶν ἐποχῶν: τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Εἶναι ὁ κομιστὴς καὶ ὁ διαπύριος κήρυκας τῆς μετανοίας καὶ ὁ ἀπεγκριτὸς ἐλεγκτὴς τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἁμαρτίας. [...] Στόχος τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὑπῆρξε κυρίως ἡ πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξουσία τῆς ἐποχῆς του, ἡ ὁποία εἶχε φθάσει σὲ ἐσχάτα σημεία κατὰπτωσης καὶ ἠθικῆς σήψης. Πυρωμένος ἀπὸ τοῦο ζῆλο, ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτηση ὁ ἱερός ἄνδρας μύδρους κατὰ τῶν δυναστῶν τοῦ λαοῦ. [...] Ἰδιαίτερος στόχος του ἔγνε ἡ διεφάρμενὴ πολιτικὴ ἐξουσία τῆς ἐποχῆς του. Τὰ διάφορα ἀνδρείκελα – ἐξωμύσεις συμπατριώτες του ἀκούσαν τυραννικὴ ἐξουσία γιὰ λογαριασμοὺς τῆς σφεδερρακτικῆς κομοκρατίας Ρώμης. Ἐνῶ ὁ λαὸς στέναξε κᾶτω ἀπὸ τὴν πῖο σκληρὴ δουλεία καὶ λιμοκτονία, αὐτοὶ ζῶσαν μέσα στῆ χλιδῆ, τῆς ἀτέλειωτης διακεδέσσης καὶ τῆν ἀνηλεώτητα». Ἀλλὰ πᾶρρωσε μὲ τὸ μαρτύριο καὶ τὸ θάνατο τὸν ἔλεγο κατὰ τῆς ἀνηθικότητας καὶ τῆς ἀδικίας. Ἡ διεφάρμενὴ ῥηρωδισὰ πέτυχε τὸν ἀποκεφαλισμό του. Ἔτσι ὁ Ἰωάννης ἔμεινε στὴν ἱστορία συνδεόμενος μὲ τὸν ἐλεγκτικὸ λόγο, κατὰ πῖο λείπει ἐπιδεικτικὰ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ἐκκλησιαστικoὺς ἄνδρες.

Ἰδοὺ τὸ φερέφωνον τῆς Πανθηρκειάς!

ΥΠΑΡΧΕΙ καὶ τρίτο σημεῖο σὲ πρόσρατο ἱεροσῶικο (ὑποκριτικὸ) λόγο τοῦ κ. Φραγκίκο, σχετικὰ μὲ τὰ κροντέλαν ποὺ ἐνερπεύεται ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἐνόητια των χριστιανῶν, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ κ. Μ. Κείος. Διαβάσατε καὶ φρίξετε: «Τὸ δεύτερο ψευδὸς μοντέλο γιὰ τὸν πονηρικὸ εἶναι τὸ μοντέλο τῆς ὁμομορφίας. Ὅταν οἱ θεολογικές, λειτουργικές, πνευματικές καὶ κανονικές διαφορές πραγματικὰ ἔχουν τις ρίζες τους στὴν ἀποστολικὴ παράδοση, εἶπε, δὲν εἶναι ἀπειλή, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεσφορὸς γιὰ τὴν ἐνόητια τῆς Ἐκκλησίας. Τέλος, τὸ τρίτο ψευδὸς μοντέλο σύμφωνα μὲ τὸν Πάπα, εἶναι ἡ ἰδέα τῆς ἐνόητιας ποὺ «πληγῆται πῖσω στὸ χρόνο», γιὰ νὰ ἐνωματώσει μία ἐκκλησία στὴν ἄλλη. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθεὶ τὴ δικὴ του ἱστορία πίστης, εἶπε, καὶ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγείνη τὴν πρακτικὴ τοῦ προσηλυτισμοῦ, τὴν ὁποία ἀποκάλεσε «ἐληγητήριον γιὰ τὸ οἰκουμένιο ταξίδιο». Ὁ ἀληθινὸς οἰκουμένιος, ὁ Πάπας κατέληξε στὸ συμπέρασμα, εἶναι ὅταν δὲν ἐπιτεκνώνεται στοὺς δικούς μας λόγους καὶ κανονισμούς, ἀλλὰ μᾶλλον στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀπατᾶ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἀκούσουμε, νὰ μαβήνουμε καὶ νὰ βεβαίωσουμε στὸν κόσμο» (Ἰστ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)! Ἰδοὺ τὸ πλῆον πῖσω φερέφωνο τοῦ σύγχρονου συγκρητιστικὸ οἰκουμένιος! Ὁ θεολογικὸς διαφορὸς γ' αὐτὸν «δὲν εἶναι ἀπειλή, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεσφορὸς γιὰ τὴν ἐνόητια τῆς Ἐκκλησίας!» Ἐνόητια μὲ ποικλομορφία, δηλαδή ἐνόητια ἀλήθειας καὶ ψευδούς, ὡστε κατὰ τὸν «ἀλάθητο» «Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθεὶ τὴ δικὴ του ἱστορία πίστης», «κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγείνη τὴν πρακτικὴ τοῦ προσηλυτισμοῦ», διότι εἶναι ἡ ἐκείνον «ἐληγητήριον γιὰ τὸ οἰκουμένιο ταξίδιο!» Ἀναρωτιώμαστε: πῶσο διαφορετικὰ θὰ μιλῶσε κάποιος ἄλλος δημοσιογράφος τῆς ἐφαλτικῆς πανθηρκειᾶς τοῦ Ἀντηριστοῦ;

Τὰ βοσειδι καταναλώνουν τεράστιες ποσότητες καλλιεργησιῶν καὶ νεροῦ, ἐνῶ παράγουν ἐπίσης μεγάλες ποσότητες μεθανίου, ἐνὸς ἀερίου τοῦ ὁπορηκπιτοῦ πολὺ πῖο ἰσχυρὸ ἀπὸ ὁ, πὸ τὸ διοξείδιο τὸ ἀνθρακὸς (Ἰστ. tribune.gr)! Εἶναι γνωστὸ, πῶς οἱ ἀπίστευτες μετανάστες ἔφεραν στὴν Εὐρώπη τὴ βρωσιὴ ακυλίουο κρεάτος. Τώρα μᾶς φέρουν, καὶ τὴ βρωσιὴ ἐντόμων. Γιὰ ποτὸ ἀραγε σκοποῖ; Προφανῶς ἡ «προστασία τοῦ περιβάλλοντος» εἶναι τὸ πρόσχημα. Φερούμεν ὅτι (καὶ) ἡ ἀλγλητὴ τῶν παραδοσιακῶν διατροφικῶν μας συνθηθειῶν ἀνεύσεται στὸ γενικότερο σχέδιο, γιὰ νὰ ἀποκατοῦμε καὶ νὰ ἡρμονήσουμε ἐνελετῶν τὴν ἰδιοπροσώπια μας, ἡ ὁποία στέκεται ἀκόμη ἐμπόδιο στὴν παγκοσμιοποίηση! Εἶναι ἐπίσης πασιφανές ὅτι πῖσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν «οἰκολογικὴ εὐαισθησία» θὰ «παηχτοῦν» καὶ κολοσσιαία οἰκονομικὰ συμφῆροντα τοῦ συστήματος!

Τὸ Σανχεντριν ζητεὶ τὸ κτίσιμον τοῦ αὐοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ!

Εἶναι καὶ ταυτὴ μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἰδηση: «Τὸ Ἐβραϊκὸ Συνέδριο (τὸ ἀνώτατο θρησκευτικὸ δικαστήριο, Σανγεντριν) κάλεσε τὸ Ρῶσο πρόεδρο Βλαντιμῖρ Πούτιν καὶ τὸν νεοεκλεγέντα πρόεδρο τῶν ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, νὰ ἐνώσουν τῆς δυναμείες τους καὶ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν βιβλικὴ ἐνόητι καὶ τὸν ρόλο τους μὲ τὴν ἀνακατασκευὴ τοῦ ἐβραϊκοῦ Ναοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Ραββίνος Hillel Weiss, ἐκπρόσωπος τοῦ συμβουλίου Σανχεντριν, ἐπικονώνησε μὲ τὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων Breaking Israel News, γιὰ νὰ ἀνακαινώσει ὅτι ὁ Τραμπ πρὶν τὴν ἐκλογὴ του ἔχει

ἐβάπτισε στὰ ἱορδάνεια νᾶματα καὶ «ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθεῖμαι τὸ Πνεῦμα καταβαίνον ... οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, κατῶ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν.1,32). Δὲν ἦταν ὅμως ἀρκετὴ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννη καὶ γ' αὐτὸ ὑπῆρξε ὑπερκόσμιος μαρτυρία. Φανερώθηκε ὁ ἴδιος ὁ Τριᾶδικός Θεός, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν εὐδοκία του στὸν Υἱὸ Του ἀγαπητῷ. Τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός τῆς θεοφάνειας ἐορτάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δηλώσῃ σὲ καθὲ ἀμφισβητῆ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν κάποιος σημαντικὸς ἀνθρώπος, ὅπως τὸν θέλει ἡ ἀνθρώπινη διάνοηση, ἀλλὰ ὁ σαρκωμένος Θεός, ὁ κατὰ φύσιν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅσιος ἄνθρωπος, γιὰ νὰ σώσει τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ διαβόλου, τοῦ θάνατου. Δι' Αὐτοῦ «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηριῶς πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς» (Ττ.1,11).

χῶρες τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας, ὅπου θεωρεῖται ὡς ἓνα θρηπτικὸ συμπλήρωμα, ποὺ περιεχεὶ πολὺ περισσότερο σῆδρο ἀπὸ τὸ σπανικὸ καὶ ἄλλα χόρτα. Οἱ διατροφολογοὶ ἐπισημαίνουν ὅτι οἱ γρῶλοι διαβήτου διπλάσια ἐπιπέδα πρωτεΐνης σὲ συγκρίσει με τὸ βροσὸ κρέας. Ἐξέλιου, ὁ περιορισμὸς τῆς καταναλώσεως κρέατος θεωρεῖται ὡς ἓνα σημαντικό ὄηλο στὴ μάχη κατὰ τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς.

ὑποσχεθεὶ νὰ ἀναγνωρίσει τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραὴλ (κατὰ πῖον δὲν ἔκανε ὁ Οὐράμιος καὶ ἡ Κλίβινος). [...] τὸ ἀνώτατο ἐβραϊκὸ συμβούλιο ἀπέστειλε ἐπιστολὴ, μὲ τὴν ὁποία προσέφερε τὸ πνευματικὸ ὄνο ἡγέτης τὴν ἐκκάρια καὶ τὸ δόσμον ὡς σύγχρονο Ἰκύριο (μῆ-ἐβραϊοὶ βασιλιᾶδες, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζουν τὴ σημασία τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντα) (Ἰστολ. Πατερικὴ Παράδοση)! Εἶναι ἐνόητο πῶς ἂν ἡ εἰδηση ἀληθεύει τότε, τὰ πράγματα παίρουν δραματικὴ μορφή. Μὲ ἄλλα λόγια μπαίνομε στὴν τελικὴ εὐθεΐα γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ μεγάλου ἄνομου καὶ στὴν ἔλευση τῶν ἐσχάτων καιρῶν, τοὺς ὁποῖους ἡ Ἐκκλησία μας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, προεῖδε καὶ προειδοποίησε. Ἐμᾶς δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς καταλάβει φόβος, ἀλλὰ χόρᾶ, ποτὸ ὁ Θεός μας ἀξίωσε στὶς μέρες μας, νὰ δοῦμε τὴν παρέλευσά τοῦ παλιοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀνατολὴ τῆς αἰωνιότητᾶ! Ἀδελφοὶ ἐστὲ ἔτοιμοι!

Ἅγιος Ἰ. Πόποβιτς: Δὲν ὑπάρχουν μυστήρια εἰς τὰς αἰρέσεις!

ΑΚΟΥΜΕ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν οἰκουμένιστῶν καὶ διαβάζουμε στὰ ἄρθρα τους ἀπίστευτα ἀντορθόδοξα πράγματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὅτι Ἁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δικαιοῦται νὰ κατέχει τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Μῆδς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ πῶς καὶ οἱ ἄλλες «ἐκκλησίες» εἶναι μέλη τῆς, ἔχουν χάρη, ἔγκυρα μυστήρια καὶ παρέχουν σωτηρία! Ἀλλὰ δεῖτε τί ἔγραψε περὶ αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς: «Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Θεοἀνθρώπου Χριστοῦ, διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Συνόδων, περὶ τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἡ ἔξης: αἱ αἰρέσεις δὲν εἶναι Ἐκκλησία, οὐτε δύνανται νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο δὲν δύναται αὐτὰ νὰ ἔχουν τὰ ἅγια Μυστήρια, ἰδιαίτερος δὲ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐυχαριστίας, τὸ μυστήριον τοῦτο των μυστηρίων. Διὸτι ἀκριβῶς ἡ θεία Ἐυχαριστία εἶναι τὸ πᾶν καὶ τὰ πᾶντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ: καὶ Αὐτός ὁ Θεοἀνθρώπος Κύριος Ἰησοῦς καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡενικός πᾶν τὸ τοῦ Θεοανθρώπου. [...] Εἰς τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τὸ μόνον μυστήριον εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, τὸ Σῶμα τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ, οὕτως ὡστε αὐτὴ νὰ εἶναι καὶ ἡ μὴν τῆγη καὶ τὸ περιεχομένον ὅλων τῶν θείων Μυστηρίων. Ἐξω ἀπὸ τὸ θεοἀνθρώπινον τοῦτο καὶ παμπερικετικὸν Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Παν-μυστήριον, οὐτε δύνανται νὰ ὑπάρχουν «μυστήρια»... ὡς ἐκ τοῦτου μόνον μῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ μοναδικὸν τοῦτο Παμμυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δύνανται νὰ γίνῃ λόγος περὶ Μυστηρίων καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον. ... Τὰ Μυστήρια δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσι ἀνεξαρτῶν τῆς Ἐκκλησίας οὐτε νὰ θεωροῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» (Ἀπὸ τὸ βιβλίον: «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμένιος») Ἰλόγος πατερικός, λόγος ἀλήθειας!

Ἐμᾶς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγείνη τὴν πρακτικὴ τοῦ προσηλυτισμοῦ, τὴν ὁποία ἀποκάλεσε «ἐληγητήριον γιὰ τὸ οἰκουμένιο ταξίδιο». Ὁ ἀληθινὸς οἰκουμένιος, ὁ Πάπας κατέληξε στὸ συμπέρασμα, εἶναι ὅταν δὲν ἐπιτεκνώνεται στοὺς δικούς μας λόγους καὶ κανονισμούς, ἀλλὰ μᾶλλον στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀπατᾶ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἀκούσουμε, νὰ μαβήνουμε καὶ νὰ βεβαίωσουμε στὸν κόσμο» (Ἰστ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)! Ἰδοὺ τὸ πλῆον πῖσω φερέφωνο τοῦ σύγχρονου συγκρητιστικὸ οἰκουμένιος! Ὁ θεολογικὸς διαφορὸς γ' αὐτὸν «δὲν εἶναι ἀπειλή, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεσφορὸς γιὰ τὴν ἐνόητια τῆς Ἐκκλησίας!» Ἐνόητια μὲ ποικλομορφία, δηλαδή ἐνόητια ἀλήθειας καὶ ψευδούς, ὡστε κατὰ τὸν «ἀλάθητο» «Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθεὶ τὴ δικὴ του ἱστορία πίστης», «κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγείνη τὴν πρακτικὴ τοῦ προσηλυτισμοῦ», διότι εἶναι ἡ ἐκείνον «ἐληγητήριον γιὰ τὸ οἰκουμένιο ταξίδιο!» Ἀναρωτιώμαστε: πῶσο διαφορετικὰ θὰ μιλῶσε κάποιος ἄλλος δημοσιογράφος τῆς ἐφαλτικῆς πανθηρκειᾶς τοῦ Ἀντηριστοῦ;

Αἱ φθνηγὴ δικαιολογία τοῦ κ. Φραγκίκο

Ὁ «ΑΛΛΑΘΗΤΟΣ» κ. Φραγκίκος γιὰ νὰ κρύψει τὴ δυσφορία τοῦ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου «πλανητάρχη», ὁ ὁποῖος (ὅπως φαίνεται) γκρεμίστηκε τὸ μιστὸ οἰκοδόμητος τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ ἀναστέλλει τὴν πλημμυριδὰ τῶν ἀπανηχοῦ τῆς γῆς μεταναστῶν, τὸ κέρξῃ στῆ «φιλολογία» περὶ «φιλανθρωπίας» καὶ «προσευχῆς κτλ.»! Δηλώσε τάχα πῶς «δὲν κρίνω τῶς ἀνθρώπους καὶ τοὺς πολιτικούς, θέλω μόνον νὰ καταπῶ τὸν πῖον ποὺ προκαλεῖ ἡ συμπεριφορά τους στοὺς ψυχούς καὶ τοὺς ἀποκλεισμένους!» Κοπάξτε ποῖος μιλᾶει δὲν κρινεὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ «ἀξιός» διδοχῶν τῶν «ἀγίων» προκατόχων του, οἱ ὁποῖοι ἐκαίαν στὴν πυρὰ ὅσους δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὰ «δόγματα» τοῦ παπισμοῦ! Ὁ διάδοχος τῶν παπῶν, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τοὺς ἡγεμόνους τῶν λαῶν «αἱρετικὰς» τους καὶ ζήτουσαν τὸν ἀποῦς κυρλὴ ὑποταγή, ὡς «ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ» καὶ «κατέγοντες ὅλες τῆς ἐξουσίας», διαφοροῦσε τοὺς ἀφῶκρῖν, ἡ τοὺς ἔξκανον, μὲ τοὺς γνωστούς «θεάρατους» τρόπους τοῦ μόνου ἐκείνου μεταγεραρίζοντι! Ὁ διάδοχος τοῦ «ἀλάθητου» πάπα..., ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸν ἀσπυκρότορο τῆς Γερμανίας... τρεῖς μέρες ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, ρακενῦδο, στὸ κρύο, γιὰ νὰ τὸν πμωρήσει γιὰ τὴν ἀνυπακοή του στὴν «ἀγιότητα» του. Κατέπε ποῖος μιλᾶει γὰ κατανόηση πόνου, ὁ διάδοχος τοῦ πάπα, ὁ ὁποῖος ἔδωσε ἐνόητι νὰ σφαχτοῦν χωρὶς οἰκτο 800.000 Ὁρθόδοξοι Σέρβοι (1942-1944), ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ ὑποταχτοῦν στὴν «θεϊκὴ» ἐξουσία του! Μιλᾶ ὁ διάδοχος τοῦ προκατόχου του καὶ τὸν «ἀγιὸς Βούτσια, ὁ ὁποῖος ἀμπατικῶν τὴν ὀρθόδοξὴ Σερβία, κατὰ τὸν πόλεμο τῆς Βοσνίας! Ἄν εἶναι ὄντως τὰ ἀίσθημά του ὁ «ἀγιός», γιατί δὲν καταδικάζει καὶ τὸ ἐγκληματικὸ παρελθόν τῆς «ἐκκλησίας» του; Ἀλλὰ ἂν τὸ καταδικάσει, θὰ «πᾶει περίπατος» ἡ ἴδια ἡ «ἐκκλησία» του, ἡ ὁποῖα στριέεται στὸ παρελθόν της!

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνονομίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μία ἐπιτάσση ἀληθοφάνεια—, μὲ τὸν ἓνα ἡ τὸν ἄλλο τρόπο, μὲ ἡ χωρὶς τὴν εὐλογία τῶν Πνευματικῶν[75] τους, ἡ ψυγονετία, δὲν ἀναίρει, δὲν δικαιολογεῖ καὶ δὲν ἀπενοχοποιεῖ στὸ ἐλάχιστο —παρὰ μόνον στὸ μυσλὸ, στῆ συνειδηση καὶ στὴν ψυχολογία αὐτῶν ποὺ τὴ διαπράττουν—, τὴν οὐσία τῆς πράξης αὐτῆς ἡ ὁποία συστάει θανάσιμο ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲ θὰ πρέπει νὰ προσαρμόζουμε τὸ Εὐαγγέλιο στὰ μέτρα μας, ἀλλὰ ἐμεῖς νὰ στοιχίζουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὰ δικά Του Προστάγματα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς, «πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»[76].

Σημειωτέον, ἡ ψυγονετία ἀφορᾶ ὄλους τοὺς ἐγγάμους ἀκόμη καὶ τοὺς πολυτέκνους· ἐὰν ἓνα ζευγάρη ἔχει εἴτ' παραδειγματὶ ἀποκτήσει ὀδοκα τέκνα, δὲν σημαίνει αὐτομάτως ὅτι ἐκπλήρωσε οἱ ἐπιτυχίας τὸ πνευματικὸ ποὺ καθῆκον ἐφαρμοζόμενος θεαράστως τὴν Ἐνοητὴ αὐτῆ τοῦ Θεοῦ— ἐὰν πρὶν τὴν ἀπόκτηση τοῦ συγκεκριμένου ἀριθμοῦ τέκνων ἡ καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, οἱ σύζυγοι ἐξάσκησαν τὴν ψυγονετία ἔστω καὶ περιστασιακὰ μῆος πρᾶκτικῶν καὶ μεθόδων προφύλαξης καὶ ἀντισύλληψης, εἶναι ὑπόλογοι γὰ τὸ θανάσιμο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀμάρτημα τῆς ψυγονετίας καὶ ἡ πολυτεκνία ποὺ καθεαυτὴ, ὡς καμία περίπτωση δὲν δύναται ἀφεαυτῆς νὰ ἀμνηστεύσει τὸν ὄντιο ἐκταση, μικρὴ ἢ μεγάλῃ τῆς ψυγονετίας τὴν ὁποῖα ὑπέπεσαν καὶ ποὺ ἐξαιρέτικα ὄχι μὲ τῆς κολακτικῆς φιλοφρονήσεως καὶ «εὐφήμων μινεῖς» τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντος καὶ μὴ τῶν συζύγων, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐμπρακτὴ Μετάνοια καὶ ἑρᾶ Ἐρομολόγηση ποὺ μᾶς ἐπανασυνδέει μὲ τὴν Πληγὴ τῆς Ζωῆς τὸν Θεό.

Ὁφείλομε ὡς Ἐκκλησία νὰ εἰμαστε ἐπιεικέεις, —χωρὶς αὐτὸ νὰ συνεντάξομε σὲ καμία τῶν περιπτώσεων ἐκπτώση ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, περιεργους καὶ ὑποπτους συμβιβασμούς— μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γνωρίζουν ὄχιμᾶ τὸν Χριστὸ ἡ ἴψρα κάνουν προσπάθειαν νὰ Τὸν προσεγγίσουν βιωματικὰ καὶ νὰ Τὸν γνωρίσουν ἐμπειρικὰ καὶ ὄχι θεωρηρικὰ καὶ ἀρηρημένα, ἀλλὰ ἀμελικά αὐστηρὸ μὲ ὄσους «πρώιμα» Τὸν γνώρισαν καὶ γαλουγήθηκαν ἐν Χριστῷ, ἐπειδὴ αὐτοὶ πράττει νὰ διατηροῦν τὴν πνευματικὴ ζῆση ἐνεργῶ ἀπὸ πρακτικὴ καὶ ἀναλόγηται, γὰ νὰ «ζυμώσῃ» καὶ τῆς ἐπομένως γενεῖς, «ὅτι μικρὰ ζῆμη ὄλον τὸ φῦραμα ζυμῶσι»[87] καὶ σύμφωνα μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζῆμην, ἢν ἦτε νέον φῦραμα, καθὼς ἔστε ἀζύμοι»[88], ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτελέσουν οἱ ἴδιοι τὴν νοητὴ αὐτὴ ζῆμη καὶ τὸ ἱερὸ ὑπόλεμμα[89] ἀνὰ τοὺς αἰῶνες.

Πιπᾶτε δὲν ἔχει ἀκόμα χαθεὶ, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ Μετάνοια γὰ ὄλους ἐμᾶς· «ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐερέδουτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας»[90] καὶ ἀρκεῖ νὰ ἀδράξουμε τῶρα τὴν ἐκκαρία αὐτῆ, «ἐπειδὴ ὁ καιρὸς νυνσταλεῖται τὸ Λοῖπὸν ἔστιν»[91] καὶ νὰ ἐπιτρέψομε στὸν Θεό καὶ Πατέρα μας ποὺ τόσο λυοῦμε διαρκῶς καὶ μὲ ταπεινὸ φρόνημα εἰς συγχρονισμοὺς τῆ ζωῆς καὶ τὰ πιστεύω μας μὲ αὐτὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας.

Ὡστόσο, ἐὰν κάποιος αισθάνεται ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει καθηλωμένος, δεσμιος καὶ ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν ροπή τῆς “ἀράκας” καὶ τῆς συναρμηνείας μὲ αὐτὴν καὶ ἀποκομμένης τῆς περισσότερες φορὲς καὶ ἐφαρμῆς τῆς ἐπομένως ἀυτονημημένης ἠθονῆς καὶ νιώθει ἀδύναμος καὶ ἀνίσχυρος νὰ ἀποδεσμευεῖ ἀπὸ τὸν κλοιὸ καὶ τὰ δίχτυα τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ψυγονετίας, ἡ ὁποία καὶ φανερωμένη ἐπιπλέον περιτράνα, ἀποδεικνύοντας ταυτόχρονα καὶ τὸ βαθμὸ τῆς φιλαυτίας τοῦ καθενὸς, ὀφείλει νὰ μὴ ἀποθαρρύνεται καὶ νὰ ἀποκάνει, ἀλλὰ νὰ ἐπιδοθεῖ εἰς μανιώδεις ἐραστῆς στὴν ἐκζήτηση τῆς ὀδοῦ καὶ τοῦ τρόπου θηρευσεῖς τῆς “ὑπερτάτης Ἰθονῆς”, ἐπιδιώκοντας συνάμει τὸν ὄντολογικὸ βίωση τῆς Ἰθονῆς αὐτῆς, σὲ ὑπερθεπικὸ μῆλιστα βαθμὸ καὶ μὲ τὴν μέγιστη δυνατὴ πνευματικὴ φῶφεια ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποκομίσει ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν παρούσα κατάσταση, μὲ τὴν πλήρη ὠστόσο ἐκφανση καὶ ἀολοκλήρωσι τῆς νὰ ἀναμεταστῆ στὸ προσεχές καὶ Αἰώνιο Μέλλον καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρηθεῖ μὲ κανενὸς ἄλλου εἶδους ἠθονῆ, «ἢ ἀπέραντος ἠθονῶν τῶν καθάρωντων τοῦ σοῦ Προσώπου, τὸ Κάλλος τὸ ἀρρητόν...καὶ ἡ ἀνεκφραστος ἐψυροσῶν τῶν ἀγαπῶντων σε, Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν...»[92]

Ὡστόσο, ἐὰν κάποιος αισθάνεται ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει καθηλωμένος, δεσμιος καὶ ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν ροπή τῆς “ἀράκας” καὶ τῆς συναρμηνείας μὲ αὐτὴν καὶ ἀποκομμένης τῆς περισσότερες φορὲς καὶ ἐφαρμῆς τῆς ἐπομένως ἀυτονημημένης ἠθονῆς καὶ νιώθει ἀδύναμος καὶ ἀνίσχυρος νὰ ἀποδεσμευεῖ ἀπὸ τὸν κλοιὸ καὶ τὰ δίχτυα τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ψυγονετίας, ἡ ὁποία καὶ φανερωμένη ἐπιπλέον περιτράνα, ἀποδεικνύοντας ταυτόχρονα καὶ τὸ βαθμὸ τῆς φιλαυτίας τοῦ καθενὸς, ὀφείλει νὰ μὴ ἀποθαρρύνεται καὶ νὰ ἀποκάνει, ἀλλὰ νὰ ἐπιδοθεῖ εἰς μανιώδεις ἐραστῆς στὴν ἐκζήτηση τῆς ὀδοῦ καὶ τοῦ τρόπου θηρευσεῖς τῆς “ὑπερτάτης Ἰθονῆς”, ἐπιδιώκοντας συνάμει τὸν ὄντολογικὸ βίωση τῆς Ἰθονῆς αὐτῆς, σ

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σιν δυστυχώς έχαθη η νηστεία, διετρήθησαν όμως έως της σήμερον τέσσαρες παρόμοια Κυριακιά). Κατά την πρώτην εορτάζοντες τους Προπάτορας, δηλαδή τους κατά σάρκα προγόνους του Κυρίου, και κατά την δευτέραν τους «πάντων τών απ' αιώνος Θεω ευαρεστησάντων... όροιους και τών Προφητών και τών Προφητίδων». Οί Προπάτορες λαμβάνουν από τόν Θεόν την επαγγελίαν και φέρουν αυτήν εις πραγμάτωσιν, ενώ παραλληλώς οι προφῆται αναγγέλλουν την επαγγελίαν αυτήν και προμηνύουν την πραγμάτωσίν της.

Αναγινώσκουμε χαρακτηριστικά εις τους στίχους του συναερίου: «Δέσασθαι χαράν οι πάλοι Προπάτορες, βλέποντες ἐγγίζοντα Χριστὸν Μεσσίαν... Διά κλίμακος Ἰακώβ, τῆς Παρθένου, πρὸς γῆν Θεὸν χωροῦντα πρὶν τὸ βλεπεῖν... Ἰεσοὶ τίκετε, πικτέω και σὸν γένος, ἕως απ' αὐτοῦ Πλάσι Θεὸς τεχθῆ μέγας». Ἡ ἐσπίσις ἐπομείων τῆς προφῆτας ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοανθρώπου και ὄχι γενικῶς και ἀόριστως εἰς τὴν μελλοντολογίαν. Ἐπομείνως, ἔφροσν τὸ ζῆτοῦμενον εἶναι ἡ εἰρήνη, ἐσωτερική και ἐξωτερική, αὐτὴ δὲν θὰ ἐπέλθῃ μετ' τὸ νὰ ἐξαντλήσῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν περιεργείαν του ἐξετάζων τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ἀλλὰ μετ' τὴν συνάντησιν και ταύτισιν μετὸν «ἀρχοντα τῆς εἰρήνης».

Οἱ μετὰ Χριστὸν Προφῆται

Ἄν λοιπὸν ἡ προφητεία ἀφορᾷ εἰς τὸν Κύριον, τότε μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς παύει ἡ προφητεία; Εἰς τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ περιλαμβάνεται και τὸ προφητικόν, τὸ ὅποιον δὲν δύναται να καταργηθῆ, ὅπως δὲν δύναται να καταργηθῆ και κάθε ἄλλο χάρισμα τοῦ Θεοῦ. «Ἦθῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πληροφοροῦμεθα περὶ προφητιῶν εἰς τὰς πρώτας χριστιανικὰς κοινότητας. Βεβαίως τὸ χάρισμα αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔρμηνυσιν τῶν Γραφῶν και τὴν οικοδομίαν τῆς Ἐκκλησίας και ὄχι διὰ νὰ λέγουν τὴν «μοῖραν» Ὡστόσο, ἡ προόρασις και πρόρρησις παραμένουν ἐνεργαί εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν πάντοτε διάρκεισιν και ἐπιλεκτικὰς δοσαμένα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ τελευταῖον κατὰ σειρὰν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐτάχθη ἐκεῖ, ὅπως και τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Δαυιὰλ ἐτάχθη τελευταῖον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι εἶναι και τὰ δύο γεμῆτα με ἀποκαλυπτικὰς εἰκόνας ποῦ ἀφοροῦν εἰς τὰ ἐσχάτα. Ἀμφότερα ὁμως ἐγράφησαν προτυπώσις διὰ τὴν παράκλησιν τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν θύματα διωγμῶν. Κατ' ἐπέκτασιν ἀναφέρονται εἰς τοὺς πιστοὺς κάθε ἐπιλογῆς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντα εἰς περιόδον θλίψεων, ὅταν αἱ **πολιτικὰ ἐξουσία τοῦ κόσμου ἀντίστανται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπιθυμοῦν να παρηγορήσουν με τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατοχήσῃ ὁ τῶν ὀλων βασιλεύς, ὁ βασιλεύς τῆς δόξης Κύριος. Παρὰ τὸ σαφές αὐτὸ μῆνυμα ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐνέταξῃ ἀναγνώσματα εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τὸν λειτουργικὸν τῆς κύκλον, ἐνῷ προτίμησε διὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὰ ἐσχάτα τὴν παραβολὴν τῆς Κρισεως. Ἐτσι σπασίμων ἀπεικονίσεις σκηνῶν τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τοιχογραφίαις ἡ φορητὰς εἰκόνας, ἐνῷ ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν βυζαντινὴν περίοδον διαθέτομεν ἰκανὰς τῶν εἰρηνηκατ' ὑπομνήματα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τοῦ Ἀρεθὰ Καίσαρεια, τοῦ Ἀνδρέου Καίσαρεια και τοῦ Οικουμενίου τοῦ Σχολαστικοῦ.

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἤτο ἀνεκάνει πολλὴ ἐπιφυλακτική εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφητας, λόγω τῆς ροπῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν μελλοντολογίαν και χρησιμολογίαν και πάντοτε ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ προφητεία εἶναι Χριστοκεντρική. Χαρακτηριστικά εἶναι τὰ παραδείγματα αὐτὸν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀλλὰ και τῶν Πράξεῖς τῶν Ἀποστόλων, ὅπου Προφῆται ἡ Ἀπόστολοι πατάσασιν «ψευδοπροφήτας», διὰ τὸν ὅποιον λαλοῦν ἀκάθαρτα πνεύματα.

Ἰσλαμ και Χριστιανική χρησιμολογία

Ἐνῷ καθ' ὅλην τὴν πορείαν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐνδοθυσιακὰ κινήματα ποῦ ἀσχολοῦνται με τὰς προφητείας ἔχουν περιορισμένην ἐμβέλειαν, κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ τῆς υπερηλυχρόνου αυτοκρατορίας γίνονται πολλὰ κηρύγματα διὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, τὰ

ὁποῖα, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν ἱστορικοί, δὲν ἐβροθησαν, ἀλλὰ ἐβλῆσαν. Τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἐνέτειναν τὸ κλίμα ἀπαισιοδοξίας και ἀγωνίας ἀποδυομένων τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ νὰ ἀνισταθῆ εἰς τὸ προελαύνον Ἰσλαμ. Ἡ πῆσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὄχι μόνον ἐστέρησε τὸν ἀπαιτούμενον κεντρικὸν ἔλεγχον και τὴν συνοχὴν τῆς θεολογικῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ ἔθεσαν ἀμελκτικά τὸ ἐρώτημα: Ποῖς και διατ' ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς τὴν ἐκπάρτησιν τῶν Ἰσλᾶ; Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὸ παρήγαγε μίαν ἐκτενῆ χρησιολογικὴν ἀντιπολεμικὴν γραμματεῖαν.

Ἡ γραμματεία αὐτὴ διαβλέπει εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα κατέχειν ἕως τότε μόνον ὁ χριστιανισμός. Δὲν εἶναι μόνον ἡ σχεδὸν παγκόσμιος - διὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς- κυριαρχία τοῦ Ἰσλαμ, ἀλλὰ και διάφοροι ὁμοιοτύπες: «...ὡς ἡμεῖς ἀναφέρομεν ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Χριστοῦ (βλ. εὐαγγελική περιοπή τῆς Κυριακῆς πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως) αὐταὶ ἀρχινοῦν ἀπὸ τῶν ζωντανῶν και πᾶν πρὸς τὰς ἀποθαβένους...», ἀναφέρει ἕνα ὑπόμνημα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνωστου συγγραφέως τοῦ 17ου αἰώνος. Εἰς ἄλλο πόνημα ἀναφέρεται ὅτι «καθὼς ὁ Χριστὸς εἶχε τοὺς ἀποστόλους ἔκαμε και μιὰμῆς ἡμίμηδες δώδεκα». Ἀομοιοτύπες αὐταὶ ὑδῆρghan εἰς ἐπανερμηνίαν παλιωτέρων προφητιῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐπιανεξέτασις αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐρμηνεύον ἐντός νέων χρησιμολογιῶν κειμένων, βροβῆ προβλεψιμάτων:

Τὸ «ἐξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτίζεται με τοὺς Ρώσους και ἄλλοτε με τοὺς Γερμανούς. Ἡ «κόκκινη μιλία» ταυτίζεται ἀπὸ κάποιους ἐκείνης τῆς περιόδου ἀκόμη και με τὴν Μέκκα, ἐνῷ ἡ τουρκική παραλληλία τῆς ἱστορίας ὡς «κόκκινον μῆλον» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταιὰν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμ εἰς ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων. Κάποιοι ἐπίσης ἐπιτύσαν τὸν Ἄγιον Κοσμάν τὸν Αἰτωλῶν με τὸν προφήτην Ἠλίαν ἢ τὸν Ἐνώχ. Ὁ Μωαμέθ ἄλλοτε εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης, ἄλλοτε ὁ Ἀντιχριστός και ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦ διδοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ σφραγισματος 666. Πολλὰ ἄλλα κείμενα ταυτίζουν τὸν Μωαμέθ με τὸ θηρίον ἢ τὸν Πάππα με τὸ θηρίον. Ὁ Γ' Ὡγκ και Μαγνὸν δ' ἄλλους εἶναι οἱ Τούρκοι και οἱ Σαρακηνοί, δὶ' ἄλλους ὁ Μωαμέθ και οἱ Ἰσπάροι, τὸ Ἰσλαμ και οἱ ὀπαδοὶ του κ.κ. Ἐς σημεῖωθὴ ὅτι ὁ Λούθηρος, τοῦ ὀποῖου τὰ 500 ἐπὶ ἐτοιμάζοντα να συνορατοῦσιν Παπτικοὶ και Προτεστάντες (μαζὰ και ἐκτρώσασται τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας) ταυτίζει τὸ Ἰσλαμ και τὸν Πάπα με τὸν Ἀντιχριστον, ἐνῷ εἰς ἄλλο ὑπομνημαστικὸν του ἔργον ἀναφέρει ὅτι ὁ Γ' Ὡγκ εἶναι τὸ Ἰσλαμ και ὁ Μαγνὸς ὁ Πάπας!

Σημερινὴ κατάστασις

Μετὰ τὴν σχετικὰς πρόσφατον ἀνοικατάπειν τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου και τοῦ Ἀγ. Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβίτου δυστυχῶς ἐδόθη ἐμφρασις ἀπὸ μερικῶς κύκλους μονομερῶς εἰς τὰς προρρησίας των. Βεβαίως δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς τὰ ὀσα ἐπὶσαν (ἐκτός και ἂν ἀποδεχθῆῖ ὅτι ἔχουν παρεισφρησῆι κάποια νόθα λόγια) ὁμως πρέπει να τίθεται εἰς κρίσιν ἡ ἐρμηνεία τῶν προρρησιῶν των Ἀγίων, τὴν ὀποῖαν τὴν κἀνον μετ' ἀγιουνηματὸν ἀνθρώπου. Τὸ ἴδιον ἰσχύει και διὰ τὰς προφητείας τοῦ Ἀγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ και ἐκείνας τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ και κάθε ἄλλη προφητεία. Θὰ πρέπει να διδοχάθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι και ἡ ἐρμηνεία εἶναι χάρσιμα ὅπως ἀκριβῶς και τὸ προορατικὸν και ὅτι πολλοὶς δίδονται ἄκριτοι ἐρμηνείαι παντελῶς ἄστοχοι, ἐπιλέγει γίνονται ταυσιτες με γωνιωματὰ τῆς ἐμβέλειαι ὁ νοῦς μας και ὄχι τὶ λέγουν οἱ Ἄγιοι. Ἐπομένως ἡ τάσις ἀναλήψεως προφητιῶν δὲν εἶναι δέξιμα εὐσεβείας και μάλιστα κινδυνεύει να ὀδηγησῆι τὸς πιστοὺς εἰς τε πέσοιν θύματα ἐπιπίδων εἰτε να σφραφῶν πρὸς ἐνδοθυσιακὰς αἰρετικὰς ὀμάδας, οἱ ὀποῖαι δίδουν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς προφητείας.

Χειρότερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὅτι ἀποπροσανατολίζου τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας, Ἀσημοσύνομεν εἰ **ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαῖα μῆνύματα τῆς Ἀποκαλύψεως ὅταν κατὰ τῆς ἀντιχριστοῦ πολιτικῆς ἐξουσίας, ἕπως ἐπίσως τὸ τὰ κηρύγματα περὶ ἐσχάτων ἀπεθάρρυναν τοὺς βυζαντινούς να υπερασπισθοῦν τὴν Ὀρθόδοξον Ἀυτοκρατορίαν**. Κέντρον μας ἄς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς κάθε πτυχήν τῆς ζωῆς μας και τότε θὰ ἔλθῃ ἡ εἰρήνη εἰς τὰς καρδιάς μας.

Ἄγ. Ἰωάννου Μαξίμοβις: Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὸ – πιστοὶ και ἄπιστοι, σοφοὶ και ἀγράμματοι.

Ἀπὸ ποῦ, ὁμως, τὰ ὑδατὰ ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴν ἰδιότητα;

Εἶναι ἐνεργετα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;! Ἐκείνοι ποῦ με πίστι πίνουν αὐτὰ τὰ ὑδατὰ και χρίνομαι μ' αὐτὰ λαμβάνουν ἀνακούφισιν και θεραπεία ἀπὸ πνευματικῆς και σωματικῆς ἀφροσύνης. Οἱ κατοικίες καθαρῶνίζονται μέσωσ αὐτῶν τῶν ὑδατῶν, ἡ δύναμις τῶν θαυμῶν καταπέλλεται, ἡ θεία Χάρη κατέρχεται σὲ ὀ,πιδότους ραντίζεται με τὰ ὑδατὰ αὐτὰ. Μέσω τῆς καθοσιώσης τῶν ὑδατῶν ἡ θεία Χάρη φανερᾷται εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον, καθαρώνεται τὸν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ποῦ ἔχουμε διαπράξει και προφύλασ-

σοντάς τὸν ἀπὸ τῆς μηχανορραφείας τοῦ διαβόλου.

Σήμερα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, με τὴν κἀθοδὸ του στὰ ὑδατὰ ὅπου βυθίζεται ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, κατέρχεται σὲ ὀλόκληρη τὴ φύση, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ὁ ὀποῖος δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἄς ἀνοῖξουμε τῆς καρδίης μας και τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ λάβουμε Ἐκείνον και με πίστι ἄς ἀναψυήνωσουμε ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς μας:

«Μέγας εἶ Κύριε, και θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, και οὐδεὶς λόγος ἐξάρκεισι πρὸς ἡμῶν τὸν θαυμασιώτη σου».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον: Ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἄγιος Ἰωάννης Μαξίμοβις, ἐκδ. Μυριόβιβλος, σσ. 285-287).

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φάρμακο τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τῆ Ὁ. Κοινωνία και γι' αὐτὸ μεταλαμβάνομε τὸ ἄγιασμα πρὶν νὰ λάβουμε τὸ ἀντιδῶτο, ἐνῷ, ἀντιθέτως, ὁ μικρὸς Ἀγιασμός, ὡς τέταρτος κατὰ σειρὰν δυνάμεις, λαμβάνεται μετὰ τὸ ἀντιδῶτορ. Μέναι Ἀγιασμοὶ λαμβάνουν και ὀσοι δὲν ἔχουν τῆς προτύπῆσεως και τὴν ἀνάλογη προετοιμασία γιὰ τῆ Ὁ. Μετάληψη.

Ὁ Μέγας Ἀγιασμός συνδέεται ἄμεσα μετὸ τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας και τὴν Ἐξομολόγησιν, καθ' ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνάγεισι τὸν βάπτισμα μετανοίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τὸ ὀποῖο ἐνεργοποιήθηκε και ὀλοκληρῶθηκε με τὴν Παρουσία και τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου μας στὸν Ἰορδάνην ποταμὸ.

Ἡ σύνδεση τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ μετὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας ἐπιτάσσει νὰ προηγηταί τῆς **μεταλήψεως τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ νηστεία ἀνευ ἐσπίδου**, δεδωμένον ὅτι **ἡ νηστεία εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη μετὸ μετάνοια**. Ἡ ἀνέλιξις νηστεία γιὰ τὴν μετάληψη τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ πρέπει πάντοτε και ὄχι μόνο κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, ἐπ' ὅσον μετὰληψη Μεγάλου Ἀγιασμοῦ γίνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειά του ἔτους.

Μερικοὶ ἐπιμένουν ἀπατητικὰ νὰ ποῖν Μ. Ἀγιασμοὺ τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, χωρὶς νὰ ἔχουν νηστείει τὸ λαδὸ, συντεκνοῦρομενοι και ἀπὸ κάποιους ἱερεῖς ποῦ τοὺς ἐξομολογῶν μετὸ τὰ γὰ... ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα: «Μὴ, γιὰτὶ νὰ χρειάζεται νὰ νηστεύομε τὸ λαδὸ γιὰ νὰ ποῖμε Μ. Ἀγιασμό, ἀφοῦ με αὐτὸν ραντίζομε τοὺς τοῖχους και τὸν χῶμον στοὸ ἔδαφος»;!

Προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ΑΠΟ: 13-21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Περίοιοι βάνει: ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΠΡΩΙΝΟ - ΔΕΙΠΝΟ - ΞΕΝΑΓΗΕΙΣ (ΣΕ ΠΛΑΝΟ ΑΠΟ 30 ΠΡΟΣΚΥΗΜΑΤΑ) ΜΕ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΠΟΥΛΜΑΝ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΙΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ - ΤΟΥΡ. ΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΦΟΡΟΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΩΝ
ΔΙΑΜΟΝΗ: ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΩΝΕΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΩΡΔΑΝΙΤΟΥ.
ΠΡΟΣΦΟΡΑ 700 €!
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ: Ι.Μ. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΝΑ, με συμμετοχή τουλάχιστον 20 ατόμων (+190 €)
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ: ΚΑΤΟΧΗ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΥ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Κον ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ 6945369382

Ὁ Μέγας Ἀγιασμός φυλάσσεται καθ' ὀλο τὸ ἔτος στοὸ Ἱερό Βῆμα τοῦ Ναοῦ και χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς στῆς περιπτώσεις, ποῦ προαναφέραμε ἀλλὰ και σὲ ἄλλες περιστάσεις. Συνεπῶς δὲν συντρέχει λόγος νὰ φυλάσσεται και στὰ σπῆτα τῶν χριστιανῶν, δεδωμένου ὅτι γιὰ νὰ διατηρηθῆι στὸ σπῆτι πρέπει νὰ ἐπικρατοῦν σ' αὐτὸ πνευματικῆς συνδέξης. Ἐς ἄλλου ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι τὸ «**ταμεῖον τῆς Ὁ. Χάρσις**» και φυσικὰ δὲν θὰ ἀρνηθῆι ποτε νὰ μᾶς χορηγήσει τὸν Μεγάλο Ἀγιασμό, ὀταν ἡ περιόρισται τὸ καλεσῆι και ὁ Πνευματικὸς κρίνη ὅτι θὰ ἀποβῆ «**πρὸς ὀφέλειαν ἐπιτήδειος**».

Ὀρθόδοξος Τύπος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὄχι ἐπειδὴ ἀπλῶς γίνετα ἐπίκληση στὰ ὀνόματα τοῦ τρισυπόστατου Θεοῦ σὶν, σὰν νὰ ἦταν ἕνα ζῶκο (εἶναι σὰν νὰ λέμε ὀποῖος μπορεῖ νὰ λέει ὀτι αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου και αὐτὸ εἶναι τὸ αἶμα μου μεταμορφῶσιν μαγικά τὸ ψωμι και τὸ κρασί σὲ Σῶμα και Αἷμα τοῦ Κυρίου), ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία συνέρχεται σύμφωνα με τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου και τῆς ἐξουσία ποῦ δόθηκε στους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας Του, γιὰ νὰ ἐκτελοῦν τὰ θεῖα μυστήρια. Ἡ ἐξουσία αὐτὴ κείται στὴν Ἐκκλησία, και ὄχι στὸν λειτουργὸ ὡς ἀποκτικότητα.

Τὸ Βάπτισμά σου δὲν ἦταν ἀναβαπτισμός. Ἄν ἦταν, τότε ὀλοι θὰ παραβιάζαμε τὴν Παράδοξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὀρισμένο ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, ἀπὸ μία περίεργη εἰκασία ὀδηγοῦνται νὰ ὑποθέσουν ὀτι αὐτοὶ ποῦ ἔχουν καταβυθισθεῖ ἀπὸ τοὺς αἰρετικὸς δὲν ὀφείλουν νὰ βαπτιστοῦν, ὀταν ἐνωθοῦν μαζ' μας, διότι, ἰσχυρίζονται ὀτι ὑπάρχει «ἕνα βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5). Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἕνα βάπτισμα εἶναι ἐνός τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἂν ὑπάρχει μία Ἐκκλησία, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει βάπτισμα ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν δύο βαπτίσματα: ἂν οἱ αἰρετικοὶ πραγματικά βαπτίζονται, τότε τὸ βάπτισμα ἀνίκη σὲ αὐτούς. Καὶ ὀποῖος μετ' ἡτῆς ποῦ ἀπόφασιν ἀναγνωρίζε σὲ αὐτούς αὐτὸ τὸ προνόμιο παραδέχεται, ἐνδιδοντας στὸν ἰσχυρισμὸ τους, ὀτι ὁ ἔγχρῶς και ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζεται νὰ κατέχει τὴ δύναμη τοῦ λουτροῦ, τῆς καθάρσεως και τοῦ ἄγιασμοῦ ἐνός ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρισμός μας εἶναι ὀτι αὐτοὶ ποῦ ἔρχονται σὲ μᾶς ἀπὸ τὴν αἵρεση βαπτίζονται ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ἀναβαπτίζονται. Δὲν λαμβάνουν τίποτα ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτα γι' αὐτούς ἐκεῖ γιὰ νὰ λάβουν. Ἐρχονται σὲ ἐμᾶς, ὄστε νὰ μποροῦν νὰ λάβουν ἐδῶ, ὀπου ὑπάρχει ὀλη ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια εἶναι μία.

Σὲ ποῖον ἀνήκουν αὐτὰ τὰ λόγια; Δὲν εἶναι δικὰ μου, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνός ἐκπροσώπου τῆς, ἐμπνευόμενα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τοῦ Ἁγίου Κυριανοῦ τῆς Καρχηδόνας (Ἐπιστολή 70.1, περίπου τὸ 255 μ.Χ.).

Τὸ θέμα τοῦ πῶς ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὀσους ὀμολογοῦν πίστι στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ και οἱ ὀποῖοι ἔχουν λάθει τὸ βάπτισμα στὸ ὀνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ παράσσουν τὴν Ἐκκλησία σῆμερα και προοαλοῦν σημαντικὴ τριβὴ μετὰ τῶν κληρικῶν και τῶν πιστῶν. Ἡ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικὰ μετὸ τὸ βάπτισμα ὀφείλεται στὴ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικὰ μετὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἐκείνοι ποῦ βλέπουν τὴν Ἐκκλησία (τουλάχιστον σὲ κάποια μορφή), ἀκόμη και μετὰ τῶν αἰρετικῶν, βλέπουν ἐπίσης και βάπτισμα σὲ αὐτούς (μετ' κάποια μορφή). Πράγματι, ὀπως ὁ π. Γεωργίου Μεταλληνός ἐχει δηλώσει, «Ἄν κάποιος ἀποδεχεται ἕνα αἰρετικὸ βάπτισμα ὡς ἔγκυρο καθαυτὸ, ἀποδέχεται ἐπίσης τὴν ἱερυσῆση τοῦ κληρικοῦ ποῦ τὸ τελεῖ, και, τελικά, και τὴν Ἐκκλησία ποῦ ἕνας τέτοιος κληρικός προσφέρει». (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση, τ. ΧΙΧ, Νὸ 4)

Ἐθλῶ νὰ σὲ συγχωρῶ, ἐπειδὴ παρακινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἤρθες ἐνώπιόν μας ἀπὸ δικὴ σου ἐλεύθερη βούληση ζῆτωντας νὰ συμπεριληφθῆς στὴ μητέρα τῆς Ἁγίας Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας και ὡς ἐκ τοῦτου νὰ γίνεις μέλος τοῦ Σῶματος τοῦ Χριστοῦ. Ἀκολουθήσε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὀποῖος τόνισε ὀτι πρέπει νὰ διαπυροῦμε μία ἰσχυρὴ και συνεκτικὴ ἑνότητα, «ἕνα μηκετὶ ὤμεν νῆπιον, κλυδινοζόμενοι και περιφερομενοι πρὸς ἀνέμου τῆς διδασκαλίας, ἢ τῆς κυβερτα τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουρημίᾳ τῆν μεθεοδῆσιν τῆς πλάνης»(Ἐφεσ. 4:14).

Πρέπει, ὀμως, νὰ πῶ ὅτι ἡ εὐσεβῆς χριστιανικὴ ζωὴ σου ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οὔτε ἀπορρίπτεται οὔτε ὑπομῆματα οὔτε μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ ἄσχετη. Αντιθέτως, λόγω τῆς ὑποδεναρμηκῆς ζωῆς ποῦ ἔχεις ζῆσει, ὀπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια σου και ἀπὸ ὀλους ἐμᾶς ποῦ ἔχουν τὴν εὐλογία νὰ σὲ γνωρίζουν, χωρὶσμάς ἡς τὴν ἀπόφασιν σου. Σῆμερα σφραγίσες τὴ χριστιανικὴ ζωὴ ποῦ πάντα φέρσες ὡς εὐκνήρης ὀπαδὸς τοῦ Κυρίου, και ἐκείνος ἀποτελεσματικὴ τὴν πίστι σου και τὰ χαρίσματα ποῦ ἔλαβες.

Βαδίζοντας νὰ λάβεις τὸ μυστήριον τῆς ἀνανέωσης ὀμολογεῖς ὀτι ἀπορρίπτες τῆς αἵρέσεις ποῦ εἶχες ἐνοστερισθεῖ ἀπὸ τὸ πρῶην προτεσταντικὸ δόγμα σου, δηλαδή φιλοσοφία, Santa scriptura, Sola gratia, οἰκουμένησ, κτιστὴ χάρις, και ὀποιοσδήποτε ἄλλες διδασκαλίες ἀντιθέτες μετὸ τὴν πίστι ποῦ μεταδοθήσῃ σὲ ἐμᾶς.

Σῆμερα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς σου γέννησης και ἀνανέωσης. Ἐντάσσεαι στὸ στρατὸ τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ χρίσμα ποῦ ἔλαβες, σου δόθηκαν ἐπίσης τὰ ὀπλα γιὰ τὸν καλὸ ἀγῶνα και ἡ δύναμη νὰ νικᾷς τῆς δυνάμεις τοῦ κακοῦ. Ὅχι μόνο φέρεις τὸ ἐμβλημα τοῦ στρατοῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶρα πᾶνιν ἔχεις λάθει μέσα σου τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, εἶται ὄστε νὰ μπορεῖς νὰ ἐνομασθῆσῃς πλήρωμα στῆ ζωὴ Του, εἶται ὄστε ἀπὸ τῶρα και στὸ ἐξῆς θὰ ζῆσες τῆ ζωὴ του, ἡ νὰ ἀφῆσες τὸ Χριστὸ νὰ ζεῖ μέσα σου. Τὸ «κύπελλο» τοῦ

Περί Παιδείας

Τού Αρχιμανδρίτου π. Θεοδοσίου Χαραλαμπεοπούλου, Ίεροκήρυκος Ι.Μ. Νέας Ύψινης και Φιλαδελφείας

Ερωτήσεις

Γιατί η Ορθόδοξος Χριστιανική Πίστις είναι πρώτιστον και άνακτακτάστον χαρακτηριστικόν τῆς ἀληθοῦς παιδείας ἐν τῷ συνόλῳ τῶ περιεχομένου αὐτῆς νοουμένης καί ὡς τοιοῦτον πρέπει νά πιστεύηται καί ἀναλόγῳ τιμῆς περιποηθῆι ὑπό πάντος σοφῶς ἐν ἀληθείᾳ σκεπτομένου καί βίουτῶν, ἀγνοίας δέ καί ἀνοήσιας καί βαρυτάτου ἐγκλήματος ὑπόθεσις πᾶσα ἐκδηλωσῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν τοιαύτην θέσιν καί πίστιν;

Απόκρισις

Ἡ ἔγκυρος, ἀληθῆς καί σοφῆ ἀπάντησις προϋποθέτει Κρίνοντα, Κριτήρα καί Κρίσιν ἀναλόγου ἐγκυρότητος καί ἀληθείας καί σοφίας.

Ταῦτα πάντα συνυπάρχουν εἰς τὴν Ορθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν ἐφ' ἡμόν βρούσιονα ἀλλά καί διδασκόμεν ἐν σοφίᾳ ἐνὸς τῶν πταίων τῶν πεπερασμένων δυνατοτήτων τῶ ἀνθρώπου, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί εἰκόνα καί ὁμοίωσιν αὐτοῦ μέ προσορίμων, δηλαδῆ, τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου, χάριτι Θεοῦ, πού προϋποθέτει τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ αὐτεῶςοῦσι τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον αὐτεῶςοῦσιν εἶναι στοιχεῖόν τοῦ κατ' εἰκόνα.

Ὁ ἀνεκτίμητος Θεσαυρὸς αὐτὸς τῆς Ορθοδοξοῦ Χριστιανικῆς Πίστεως καί διδασκαλίας, πού εἶναι ἔργον τῆς θείας ἀποκαλύψεως καί Οικονομίας μέ ἀνάλογον συνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἦτο ἐγκλημα νά ἀνοηθῆι μὲ τὸ νά ἀκολουθῶνται τωμερὰς καί ἐπιβδύοντες συντελεῖαι, οὔτε δέ δικαιολογῆται συμφρόνως νά ὑπομηθῆι.

Ἐχασε τὸν παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐποπεθεθῆθη ὑπὸ τῷ δημιουργῷ τοῦ Θεοῦ καί ἐξῆρξεν ἐν θεία δόξῃ καί λαμπρότητι ἀρχικῶς ὁ ἀνθρώπος (οἱ πρωτόπλαστοι Ἄδὰμ καί Εὐά), ἐξ ἀπροσξίας μέ παράφασιν τῆς θείας ἐνόησῃς μὲ τὸ νά κἀνῃ καλὴν χρῆσιν τοῦ αὐτεῶςοῦσι τοῦ, παρακούσας τοῦ Θεοῦ καί ὑπακούσας εἰς τὸν ψεύστην καί ἀνθρωποκτόνον Σατανά, πού προηγουμένως καί αὐτὸς ἐξ ὑπερηφάνειας ἐξέψτεσεν ἐκ τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ λαμπρότητος καί μακαρίας ζωῆς καί θείας δόξης τοῦ δικαίου Θεοῦ μὴ φεισθέντος αὐτοῦ καί τῶν ἀμαρτησάντων συναποστασάντων τὸν ἀγγέλων, τοῦς ὁποῖους ἠσάτυως παρεδύωκε δεσμῶσι ἀίδιοις ὑπὸ ζῶον ἐἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας προουμένους πρὸς κόλασιν αἰώνιον (Γ' ἐν. 4, 1-24. Β' Πέτρου 2,4 καί Ἰουδα 6).

Διὰ τὴν νίκην κατὰ τὸν θανάτου καί τῆς φθορᾶς καί γενικῶς τῶν δυσαρσάντων συνετακολοῦθιν, πού προκάλεισεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ παρακοῆ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἄγιον, καί τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, τὴν εἰσόδόν του εἰς τὸν παράδεισον τῆς αἰώνιου βασιλείας τῶν οὐρανῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς μακαρίας ζωῆς καί θείας δόξης, ἐκρήσθητο νά γῆν καί ἀνθρώπος ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί νά καταβῆθῃ ἐξ ἀγαπῆς σταυρικὴν θυσίαν διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, ἑαυτοῦ δὲ σταυροῦ, καί ταφῆν, ἀνάστῃς ἐκ νεκρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν, ὁ δικαῖος καί ἀναμάρτητος, ἀναληφθεὶς ἀκολουθῶς ἐν δόξῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, πρῶτόρομος ὑπὲρ ἡμῶν, καθῆσθας εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς ἑἑνον (κατὰ τὴν Πεντηκοστήν) ἀπέστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἁγίας Τριάδος, καταστάσας, οὕτω, δυνατῆς τῆς ὑποκειμενῆς ἐκάστου ἀνθρώπου προσωπικοειδέως τῆς Θείας Χάριτος, τοῦτέστιν τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας, ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἑμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ ἔργον αὐτὸ πού μυστηρίου τῆς θείας Οικονομίας πού ἐγένετο ἐν σοφίᾳ χωρὶς νά ἀθετηθῆ τὸ αὐτεῶςοῦσιν τοῦ ἀνθρώπου καί μέ δικαιοσύνην, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι διδασκαλία τῆς Ορθοδοξοῦ Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καί καλοῦνται ὅλοι οἱ ἀνθρώποι νά τὸ γνωρίσουν, νά πιστεύουσιν καί νά ἀναποκριθῶν συμφωνίως πρὸς τὴν πρὸς αὐτοῦς πρόσκλησιν καὶ σωτηρίαν κατ' ἐνόλην τοῦ ἰδίου Σωτῆρος Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἀποστόλους, εἰπόντος: "ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδασκόντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν· Καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος" (Ματθ. 28, 18-20) «οἱ εἶπεν αὐτοῖς (τοῖς ἑνδεκα μαθηταῖς) πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύττειτε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται" (Μάρκ. 16, 15-16).

Αἱ συνέπειαι τῆς αὐτονομίσεως καί ἀρνήσεως τοῦ ἀνθρώπου νά ἀναποκριθῆ εἰς τὴν τῶσον ἡμικτηνὴν καί σημαντικὴν πρόσκλησιν καί ἀνεκτίμητον εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν ἐξ ἀγάπης εἶναι φοβεραὶ καί ἀνυπολόγητοι, μὴ δυνάμενοι νά ἀντιπαθηθοῦσιν μέ ὄλον τὸν κόσμον. "Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἀνθρώπον ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὄλον, καί ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τὶ δώσει ἀνθρώπου ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῆ με (λέγει ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς) καί τοὺς ἑμούς λόγους ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ τῆ μοχαλίθι καί ἀμαρτωλῷ καί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπισαυχνησθήσεται αὐτὸν ἔναν ἐλθῆν ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων" (Μάρκ. 8, 36-38).

Ἡ ἀξία καί ἀνάγκη τῆς ἀληθοῦς παιδείας πού προσφέρει ἡ Ορθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις καί Διδασκαλία, ἀλλά καί αἱ σχετικαί ἐπιβδυν ἐπισημαίνονται πολλακῶς καί πολυτρόπως εἰς τὰ θεσπίεντα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐκ τῶν ὁποῖων ἐνδεικτικῶς παραθέτομεν τὰ ἐξῆς ἐν συνεχείᾳ τῶν προαναφερθέντων:

“Καί νῦν, βασιλεῖς, σῦντε· παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καί ἀγαλλιάσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράσασθε παιδείας ἡμίτου ὀριγηθῆ Κυρίου καί ἀποκλιθεῖ ἐξ οὐδοῦ δικαίας, ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ. Μακάριοι πάντες οἱ πεπιθόθες ἐπ' αὐτῷ” (Ψαλμὸς 2, 10-13).

“Υμῶν ὡς υἱὸς διαλέγεται (ὁ Θεός)· υἱέ μου μὴ ἀλγῆρι παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος” (Ἐβρ. 12, 4).

“Καί οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλά ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου” (Ἐφ. 6,4).

“Μακάριος ἀνὴρ... ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ καί ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετῆσαι ἡμέρας καί νυκτός...” (Ψαλμὸς 1).

Ἐκκλησιασμοὶ εἰς Ἴ. Ναοὺς εἰς τὰ Πομακοχώρια τοῦ Ν. Ἐάνθης 2017

Τὸ Παράρτημα τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΩΝ ΑΞΙΟΜΑΤΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΟΥ (ΕΑΑΣ) Ν. Ἐάνθης, μαζὶ μέ τοὺς ἀδόλους ἔντεκα (11) “ἀναδόχους” Συλλόγους, τῶν Ἱερῶν Παρεκκλησίων τῆς παραμεθορίου περιοχῆς, σὲ συνεννασία μέ τὴν Ἱερά Μητρόπολι Ἐάνθης καί Περιθεωρίου, σᾶς ἀποστέλλουν τὸ πρόγραμμα μέ ὄλους τοὺς ἐκκλησιασμοὺς πού θὰ τελεστοῦν τὸ 2017, στοὺς ἑκάτ. (8) Ἱεροὺς Ναοὺς καί Παρεκκλήσια, στὰ Πομακοχώρια τῆς Ἐάνθης.

Κάθε ΜΗΝΑ (τὸ 2ο Σάββατο) Στὸν Ἱερό Ναο Ἁγ. Γεωργίου μέσα στοῦ Στρατόπεδο (χ. ΓΛΑΥΚΗ).

ΜΑΡΤΙΟΣ: 17 Μαρ. (ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Γ' Χαιρετισμοί, στὸ Στρατόπεδο. (χ. ΓΛΑΥΚΗ). 24 Μαρ. (ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Δ' χαιρετισμοί, Ἁγ. Γεώργιος (χ. ΕΧΙΝΟΣ).

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: 9 Απρ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἐπέτειος Μάχης Ὀχυρῶν 6 Απρ. '41 (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 14 Απρ. (Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Ἀκολουσία - Περιφορά Ἐπιταφίου. (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 15 Απρ. (Μ.ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἀνάσταση Ἁγ. Γεωργίου. (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 30 Απρ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἴ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου καί Ἀγ. Δημητρίου (χ. ΣΑΤΡΕΣ)

ΜΑΪΟΣ: 7 Μαΐ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἴ.Ν. Ἁγίας Κυριακῆς (χ. ΜΥΚΗ). 14 Μαΐ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία

Μέ ὃ, τὶ τιμὸν ἀσχοληθῆ ὁ ἀνθρώπος, καί μέ τιμὸν πρέπει νά ἀσχοληθῆ, ἔχει ἀνάγκη τῆς γνώσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῆς ὑπακοῆς του εἰς τὸ θέον θέλημα τὸ ἄγιον, τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον, τὸ εὐεραστον ὡστε νά στολισθῆ μέ ἀρετὰς καί ἔργα ἀρετῆς, χάριτι Θεοῦ.

“Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοτίσασαν οἱ οἰκοδομησῆς. Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγέρτησεν ὁ φρούρατος” (Ψαλμὸς 126, 1).

“Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καί ἀργυρίου” (Ψαλμὸς 118, 72).

“Λύγνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καί φῶς ταῖς τρίβους μου” (Ψ. 118, 105).

Ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τὸν ὅλον ἀνθρώπον πού ἔχει ψυχὴν καί σῶμα, θέλει ὅμως πρῶτον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον νά ζητῆ καί ἐνδιαφερέται εὐκρινῶς καί ἐμπράκτως διὰ τὴν σωτηρίαν του.

“Μὴ ὄνιν μερμηρίατες (δηλ. μὴ καταληφθῆτε, λοιπόν, ποτε ἀπὸ ἀνήσυχον φροντίδα) λέγοντες τί φάγομεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλόμεθα πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη (δηλ. οἱ Ἐθνικοὶ καί Εἰδωλοκῆπροι) ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τί χρῆζετε τούτων ἀπάντων, ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν (Ματθ. 6, 31-33).

“Ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν, καί ἐάν πληθύνετε τὴν δέσπιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἰ γὰρ χεῖρές ὑμῶν αἵματος πλήρεις. Λούσασθε καί καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν μὲτὰς καλῶν ποιῶν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε ἀδικούμενον, κρίνετε ὀρανοῦ καί δικαιοσύνης γῆρα. Καί δεῦτε διαλεχόμενον λέγει Κύριος. Καί ἐάν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινίκους, ὡς χιόνια λευκανῶν, ἐάν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καί ἐάν θέλητε καί εἰσακούσθητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐάν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσθητέ μου, μᾶχροι ὑμῶς κατεδέσται.”

Τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα” (Ἠσ. 1, 15-20).

Αἱ ἐργασίαι ἐκ τῆς Ορθοδοξοῦ Χριστιανικῆς Πίστεως ἐκτείνονται καί πέραν τῶν συγκεκριμένων προσώπων καί εἰς τὴν οἰκγένειαν, τὴν κοινωνίαν, τὴν πολιτείαν καί τὸ ἔθνος.

Τὸ Κράτος ὃ,τὶ καλὸν ἔχει οἰκοδομήσει, χάριτι Θεοῦ, πού ἀποτελεῖ καί τὸν πολίτημόν του, πρέπει νά τὸ κρατῆσι, μάλιστα ὅταν ὑποχρεοῦται Συναγματικῶς, καί νά τὸ αὐξήσι, ὄχι νά κρημνίσῃ. Αἱ πράξεις του κρίνονται ὄχι μόνον πολιτικῶς ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠθικῶς. Τιποτε δὲν εἶναι ἀδιάρκοις κατεβουζόμενον πρὸς τὸ ἀγαθόν ἢ τὸ κακόν. Ὁ λόγος εἶναι τοῦ Θεοῦ. “Τοῦ Κυρίου ἰ γῆ καί τὸ πῆλμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καί πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ” (Ψαλμὸς 23, 1). Καί “ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία καί αὐτὸς δεσποτῆς τῶν ἐθνῶν” (Ψαλμὸς 21, 29).

Ἐκαστος δὲ κρίθη κατὰ τὰ ἔργα του. Στεγανά διὰ τὸν Θεὸν δὲν ὑπάρχουν. Ἡ ἐξουσία πρέπει νά ἀσκήται μέ φόβον Θεοῦ, ζητούσασ τὴν εὐλογίαν του.

Εὐλογημένοι τὸ ἔθνος πού φροντίζει διὰ παιδείαν ἀρεστῆν εἰς τὸν Θεόν καί δημιουργεῖ προϋποθέσεις διὰ χρῆστους πολίτας. Ἀλλοίμονον διὰ τὰς περιπτώσεις ἡθικῶν σχετιζόμενῶν μέ μέτρα συντελούμενα εἰς τὴν δημιουργίαν καί προαγωγὴν ἐγκλημάτων καί ἐγκλημάτων.

Οἱ ἀνούμιοι τὸν ἀληθινὸν Θεόν... ἔως λάβουν ὑπ' ὄψιν Ἐπίτε ἀφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἐστὶ Θεός” (Ψ. 13,1).

Ἔστω δ' ὅπ' ὄμιν ἐν κατακλιθεῖ:

“Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβεῖς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται. Πονηροὶ δὲ ἀνθρώποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ γέρον, πλανῶντες καί πλανώμενοι. Σὺ δὲ (Τιμόθεε) μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστάθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες, καί ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενα εὖ σοφίαις εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Πᾶσα γραφὴ θελοπνευστος καί ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγον πρὸς ἐπανορθῶσιν πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἡν ἄριστόν ἴς τὸ Θεοῦ ἀνθρώπου, πρὸς πάν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρησμένου” (Τιμόθεο Β' 3, 12-17).

Υ.Γ. «Καί ὁμολογησάμενος μέγα ἐπί τὸ τῆς εὐσεβείας μυστηρίου· Θεὸς ἐφανερῶθῃ ἐν σαρκί, ἐδικαιώθῃ ἐν Πνεύματι, ὠφθῆ ἀγγέλους, ἐκρηγύθῃ ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθῃ ἐν κόσμῳ, ἀνελθῆν ἐν δόξῃ. Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστερίῳ καιρῷ ἀποστήσονται πνες τῆς πίστεως, προσεχόντες πνεύματα πλάνοιας καί διδασκαλίας δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδοῦσῶν, κεκαυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνειδήσιν» (1 Τιμ. 3, 16-4, 1-2).

«Μὴ γίνεσθε ἑτεροφυγόντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωστὶ πρὸς σκότος;...» (2 Κορ. 6, 14-18).

«Ἐγὼ (ὁ Κ.Η.Ι. Χριστὸς) εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἐξεῖ τὸ φῶς τῆς ζωῆς” (Ἰω. 8, 12).

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς” (Ματθ. 11, 28).

«Καί ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως” (Ἰω. 5, 29).

«Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὐς πολλακῶς ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καί κἀλῶν λέγω, τοὺς ἐνθροῦς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὡν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὡν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπιγνῖα φρονούντες! ἡμῶν γὰρ τὸ πλεῖμα ἐν οὐρανῷ ὑπάγει, ἐξ οὐ καί σωτήρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν” (Φιλιπ. 3, 18-20). «Ἀδιαιθέτως προσεῤχεσθε” (1 Θεσσαλ. 5, 17). «Γρηγορεῖτε καί προσεῤχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν” (Ματθ. 6, 41).

«Οὔτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι” (Λουκ. 15, 10).

«Ὁ ἔχων ὤτα ἀκούειν ἀκούετω” (Ματθ. 13, 9).

στὸν Ἴ. Ν. Ἁγ. Ἰωάννης Θεολόγος (ΘΕΡΜΕΣ).
ΙΟΥΝΙΟΣ: 4 Ἰουν. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία Ἁγ. Γεωργίου. (χ. ΜΕΔΟΥΣΑ). 18 Ἰουν. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία Ἴ.Ν. Ἰωακείμ καί Ἄννης. (χ.ΘΕΡΜΕΣ). 25 Ἰουν. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία στὸν Ἴ.Ν. Ἁγ. Στυλιανός. (χ. ΩΡΑΙΟ).

ΙΟΥΛΙΟΣ: 6 καί 7 Ἰουλ. (ΠΕΜΠΤΗ/ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Ἐορτῇ Ἁγ. Κυριακῆς. (χ. ΜΥΚΗ).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: 23 καί 24 Αυγ. (ΤΕΤΑΡΤΗ/ΠΕΜΠΤΗ): Ἐορτῇ Ἁγ. Κοσμᾶ Αἰτουλοῦ. (ΜΥΚΗ).

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: 9 Σεπ. (ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἐορτῇ Ἁγίων Ἰωακείμ καί Ἄννης. (χ. ΘΕΡΜΕΣ/Λουτρά). 17 Σεπ. (ΚΥΡΙΑΚΗ). Θεία Λειτουργία στὸν Ἁγ. Γεώργιο. (χ. ΜΕΔΟΥΣΑ). 23 Σεπ. (ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἐσπερινός στὸν Ἁγ. Ἰωάννη Θεολόγο. (Ἄνω ΘΕΡΜΕΣ).

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: 29 Ὀκτ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Μεθεόρτιος Ἐορτασμός Ἁγ. Δημητρίου. (χ. ΣΑΤΡΕΣ).

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: 5 Νοε. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία στὸν Ἴ. Ν. Ἁγ. Στυλιανῶ. (χ. ΩΡΑΙΟ). 26 Νοε. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἐορτασμός στὸν Ἴ. Ν.Ἀγ. Στυλιανοῦ (χ. ΩΡΑΙΟ).

Τὸ Δημογραφικόν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Μεταναστευτικοῦ

Γράφει ὁ κ. Φράγκος Φραγκοῦλης, ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ

Τὸ πὸν σημαντικὸ πρόβλημα, πού ἐνδέχεται μακροχρόνια νά ἀποδειχθεῖ μοιραῖο γιὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ δημογραφικόν. Ἡθελήμενα ἢ ἀθέλητα ἐξεφωγῶν ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῆς Πολιτείας, μέ ἀποτέλεσμα νά διοικωνται ἐπιβραμένον ἀπὸ τὴ διαρκόσια οικονομικὴ κρίση καί τὴν ἐκρήξη πού παρουσιάζου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 2015 τὸ μεταναστευτικὸ ζήτημα.

Τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 2011 ἀποδεικνύουν τὴν τάση γήρανσης τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ὁποία οφείλεται στὴν αὐξήση τοῦ προσδόκιμου τῆς ζωῆς καί στὴν ἀναβλητικότητα τεκνοποίησης τῶν νέων οἰκογενειῶν. Δυσόλινη ἐκπλήξη ἀποτελεῖ ὁ μεγάλος ἀριθμὸς, περίπου ἑνα ἑκατομμύριο, τῶν παντρεμένων ζευγαριῶν χωρὶς παιδι. Ἄν εἶχαν ἔστω ἕνα παιδί, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδας θὰ παρουσιάζε αὐξήση 10%. Γιὰ νά διατηρηθεῖ ἕνα ἔθνος πληθυσμικῶ θὰ πρέπει ὁ δείκτης γεννησίσεων νά εἶναι 2,1. Στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, εἶναι 1,3 καί ἐάν ἀφαιρεθεῖ τὸ 0,2 πού εἶναι παιδιὰ μεταναστῶν, ἀπομένει 1,1, πού καταδεικνύει πορεία εξαρσάνσης. Ἐπίσης ἡ σύγκριση τῶν γεννήσεων καί τῶν θανάτων τῆς πρόσφατης πενταετίας εἶναι ἀποκαρδιωτικῆ.

Καί ἐνῶ κάποιοι δὲς περίμενε ὅτι μέ τὴ μείωσι τοῦ ἠλικιακὰ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας ἴσως νά αὐξάνονταν οἱ εὐκαιρίες ἀπασχόλησης, τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνεργίας ἀποτυπώνουν τὸ δράμα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Ἀνεργία πρωτοφανῆς στὰ ἱστορικὰ χρονικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα, περίπου 1.500.000 ἀνθρώποι καί ταυτόχρονα 350.000 νέοι ἐπιστήμιονες ἀποηομῶν στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ κρίση συνεχίζεται, ἀνεξέλεγκτες μειώσεις εἰσοδημάτων, αὐξήσεις ἐφάρων, ΦΠΑ στὰ τρόφιμα, στὴν ἐστίαση καί παραλόγι στὴ μίσθση, πειθρινάσεις στῆς γεωργικῆς ἐκμεταλλέσεως, ἐπιβολὴ ὑποχρεωτικῶν συνεισφορῶν ἐπὶ ἀκινήτων, ἐνοίκιων, οἰκοπέδων, ἐκτακτῆς εἰσφορῆς, νέοι ἐργαζόμενοι μέ ἀμοιβὴ 220 εὐρὼ τὸ 4ωρο! Μὲ αὐτῆς τῆς συνθήκης διαβίωσις εἶναι αἰσιουρο ὅτι δὲ ἐκτροχιασθεῖ περαιτέρω ἡ ὑπογεννητικότητα.

Τὸ δημογραφικὸ ἐπιδεινώνεται μέ τὴ μεγάλη μεταναστευτικὴ ροή, μέ ἀποτέλεσμα ἀκόμα καί ὁ πὸ δῦσπιστος ἀναγνώστης, πού ἀρνεῖται νά ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῆς μικροκομματικῆς ἰδεολογητικῆς παρωπίδες, νά ἀντιλαμβάνεται τὸν ἄμεσο κίνδυνον πληθυσμιακῆς ἀλλοίωσης τῆς Ἑλλάδος.